

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Οὐίλλημ Κόλλινς, μετάφρ. Χαρ. Ἀννίνου. (Συν).— Ἐπί τοῦ Πλοίου, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. (Συν).— Ἡ ὄσειδης εἰκῶν, ἐκ τῶν τοῦ Ἐδγάρδου Πόε, μετάφρ. Π. Πανᾶ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἡπαιρέσις 6, τῷ ἔξωτερι 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ὕψους εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμεου καὶ χαρτονομισμάτων

Ἡ κυρία Φαίρλη, κυρία Φαίρλη! εἰπέ μοι σὺ πῶς νὰ τὴν σώσω!.. (Σελ. 367).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον].

Ἄνηγέρθη μετὰ αἰφνιδίου τιναγμοῦ, ὡς νὰ εἶχον οἱ τελευταῖοι λόγοι μου ἐπί σῦρει ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς τοῦς λυσσωδῶς κατὰδιώκοντας αὐτήν.

— Σταθῆτε! περιμένετε τὸ τέλος, τῆ εἶπον· περιμένετε καὶ θὰ ἰδῆτε ὅποιον ἐκδούλευσιν σᾶς παρέσχον. Μία λέξις μου μόνη ἤρκει ν' ἀποκλύψῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ὁδὸν ἣν εἶχετε λάβει. Τὴν λέξιν ταύτην

ἐγὼ δὲν τὴν εἶπον διηκούλωνα τὴν φυγὴν σᾶς, σᾶς διαβεβαίω. Σκέφθητε... προσπαθήσατε νὰ σκεφθῆτε... ἐννοήσατε καλῶς αὐτὰ τὰ ὅποια σᾶς λέγω.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς μου καὶ ὁ τρόπος ἐπενήργουν ἐπ' αὐτῆς μᾶλλον τῶν λόγων μου. Ἐφάνη καταβάλλουσα κόπον διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὴν νέαν ταύτην ἰδέαν. Μετέφερεν ἀκαταπαύστως τὸ ὕγρον πανίον ἀπὸ τῆς μιάς εἰς τὴν ἄλλην χεῖρα, ἀπαράλλακτα ὅπως τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ὁδοπορικὸν σάκκον κατὰ τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν συνητήθημεν. Ἡ ἔννοια τῶν λόγων μου ἐφάνη εἰσχωρήσασα βραδέως εἰς τὸ πνευμά της, διὰ μέσου τῆς ζάλης καὶ

τῆς ταραχῆς, τῆς κατεχούσης αὐτό. Ἡ ἀκαμψία τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς βαθμῆδὸν ἡλαττώθη, καὶ τὴν ἐκφρασιν τοῦ φόβου βαθμῆδὸν ἐξαλειφομένην ἀντικατέστησεν ἐν τῇ μορφῇ τῆς ἡ περιεργία.

— Σεῖς δὲν θέλετε, βεβαίω, νὰ μὲ περιορίσουν ἐκ νέου εἰς ἐκεῖνο τὸ κατὰστημα; εἶπε· δὲν τὸ θέλετε, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Βεβαίως ὄχι· χαίρω πολὺ μάλιστα, διότι ἐδραπετεύσατε, καὶ διότι καὶ ἐγὼ ὅπως δῆποτε σᾶς συνέδραμον.

— Ναί, ναί!.. βεβαίως μὲ συνεδράματε, μ' ἐβοηθήσατε εἰς στιγμὴν δυσχερεστάτην, μοι εἶπεν ὁπωσοῦν ἀφηρημένη... Δὲν

ἤτο ὁμως πολὺ δύσκολον πρᾶγμα ἢ δραπέτευσις, διότι ἀλλέως δὲν ἤθελα τὸ κατηρθώσαι... Δὲν μ' ἐπετίρουν ὅπως τοῦς ἄλλους... Ἡμῖν τόσον ἡσυχος, τόσον εὐπειθής, τόσον εὐκόλως ἐφοδούμην... Τὸ μὲν ἐμπόδιον ἦτο πῶς νὰ εὔρω τὸν δρόμον τοῦ Λονδίνου, καὶ εἰς τοῦτο σεῖς μ' ἐβοηθήσατε... Δὲν ἐφάνην τότε πρὸς ὑμᾶς ἀρκούντως εὐγνωμῶν;... Σὰς εὐχαριστῶ καὶ τώρα ἐξ ὅλης καρδίας.

— Τὸ κατὰσθημα ἔκειτο πολὺ μακρὰν τοῦ τόπου ἔνθα μὲ συναντήσατε;... Ἐμπρός!.. ἀπαντήσατε εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ταύτην διὰ νὰ δεῖξήτε ὅτι μὲ θεωρεῖτε φίλον σας.

Μοὶ ὠνόμασε τότε τὸ κατὰσθημα, ὅπερ ἦτο φρενοκομεῖον εἰδικόν, κείμενον ἐγγὺς τοῦ μέρους, ἔνθα τὴν εἶχον συναντήσει. Εἶτα ὑποπτεύουσα προφανῶς ὅτι ἡδυναμὴν νὰ καταχρασθῶ καὶ νὰ ἐπωφεληθῶ ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς της, μοὶ ἐπανέλαβεν οὐχὶ ἄνευ ἀνησυχίας τὴν πρώτην ἐρώτησίν της·

— Σεῖς δὲν θέλετε νὰ μὲ περιορίσουν ἐκ νέου, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Σὰς ἐπανάλαμθάνω, ὅτι χαίρω πολὺ βλέπων, ὅτι διεφύγετε καὶ δὲν σὰς συνέβη κανὲν ἀπευκταῖον, ἀφοῦ ἐχωρίσθημεν. Μοὶ εἶπετε τότε ὅτι ἐπορευέσθε εἰς Λονδῖνον διὰ νὰ εὔρητε μίαν φίλην σας. Τὴν εὔρετε;

— Ναί· ἦτο πολὺ ἀργά. Εὐτυχῶς ὁμως εὗρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν οἰκίαν μίαν πτωχὴν ῥάπτρια, ἐργαζομένη ἀκόμη, καὶ αὕτη ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ ἐξυπνήσῃ τὴν κυρίαν Κλέμεντς... Ἡ κυρία Κλέμεντς εἶνε ἡ φίλη μου... Εἶνε ἀγαθὴ γυνή, ἐξαιρετος· ἡ κυρία Φαίρλη ὁμως ἦτο καλλιτέρα... Καμμία, καμμία γυνὴ δὲν ἐξιούσεται μὲ τὴν κυρίαν Φαίρλη...

— Εἶνε παλαιὰ φίλη σας ἡ κυρία Κλέμεντς; τὴν γνωρίζετε πρὸ πολλοῦ;

— Ναί· ἦτο γειτόνισσά μου· ἄλλοτε εἰς Χαμφιάρ, μὲ ἡγάπα πολὺ καὶ μὲ περιποιεῖτο ὅτε ἦμην μικρά. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὅτε ἀνεχώρησεν, ἐσημέιωσεν ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος τοῦ προσευχηταρίου μου τὴν ὁδόν, εἰς ἣν μετέβαινε νὰ κατοικήσῃ εἰς Λονδῖνον, μοὶ εἶπε δέ: «Φιλτάτη Ἄννα, ἐὰν εὕρεθῃς ποτὲ δυστυχῆς, ἔλα νὰ μ' εὔρης· δὲν ἔχω σύζυγον διὰ ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν θέλησίν μου· δὲν ἔχω τέκνα· ν' ἀναθρέψω, καὶ θὰ σὲ περιθάλψω ἐγώ.» Οἱ λόγοι αὗτοι ἦσαν ἐξαιρετοὶ· δὲν εἶνε ἀληθεῖς;... διότι ἦσαν ἀγαθοί, δι' αὐτοὺς ἐνθυμοῦμαι. Ἐκτοτε, πολὺ ὀλίγα πράγματα ἔχων ἀνεθρῆσθῶ, πολὺ ὀλίγα...

— Δὲν εἶχετε λοιπὸν πατέρα ἢ μητέρα νὰ φροντίσῃ περὶ ὑμῶν;

— Τὸν πατέρα μου ποτὲ δὲν τὸν εἶδα· οὐδέποτε ἢ μὴτηρ μου μοὶ ὁμίλησε περὶ αὐτοῦ· Τὸν πατέρα μου;... φεῦ! ὑποθέτω ὅτι ἀπέθανεν.

— Καὶ ἡ μήτηρ σας;

— Δὲν συμφωνῶ πολὺ μὲ αὐτήν... Ἐβασκανίζομεθα ἀμοιβαίως... Ἐφοβούμεθα ἀλλήλας.

Ἐφοβοῦντο ἀλλήλας!... ἐκ τῶν λόγων τούτων ἐγεννήθη ἐν ἐμοὶ ἡ ὑπόψις, ὅτι ἡ

μήτηρ της εἶχεν ἐνεργήσει τὸν εἰς τὸ κατὰσθημα περιορισμὸν της.

— Μὴ ἐπιμένετε νὰ μ' ἐρωτᾶτε περὶ τῆς μητρός μου, προσέθηκε. Προτιμῶ νὰ ὁμιλῶ περὶ τῆς κυρίας Κλέμεντς. Ἡ κυρία Κλέμεντς, καθὼς καὶ σεῖς, φρονεῖ ὅτι δὲν πρέπει νὰ μὲ περιορίσουν ἐκ νέου εἰς τὸ κατὰσθημα, καὶ αὕτη ἐπίσης ἐχάρη πολὺ, διότι κατηρθώσα νὰ δραπέτεύσω. Ἐκλαυσε διὰ σὴν συμφορὰν μου καὶ εἶπεν, ὅτι πρέπει νὰ τὴν τηρήσω ἀπόκρυφον δι' ὅλους ἀπολύτως...

Ἡ συμφορὰ της!... ποίαν ἐνοιῶν εἶχεν ἡ λέξις αὕτη; Ἐὰν ἐξήταζον αὐτὴν μετὰ προσοχῆς, θὰ μοὶ ἐξήγει αὕτη τὸ αἷτιον, τὸ παράκινῆσθαι αὐτὴν νὰ γράψῃ τὴν ἀνώνυμον ἐπιστολήν; Καὶ τὸ αἷτιον τοῦτο ἦτο ἅρα γε ἐκεῖνο, ὅπερ συνθεστάτα ἄγει τὴν γυναίκα νὰ ἐμποδίσῃ διὰ μέσου ἀνώνυμων διαβολῶν τὸν γάμον τοῦ ἀνδρός, ὅστις τὴν ἠδίκησεν; Ἀπεφάσισα νὰ διευκρινίσω, εἰ δυνατόν, τὴν σπουδαίαν ταύτην ἀμφιβολίαν, πρὶν ἐξακολουθῆσω ἀταλλάσσων μετ' αὐτῆς ἀνωφελεῖς λόγους.

— Ποίαν συμφορὰν; ἠρώτησα

— Τὴν συμφορὰν τοῦ νὰ μὲ περιορίσουν, ἀπήντησε, μὴ ἀποκρύπτουσα τὴν ἐκπληξιν, ἣν τῇ ἐνεποιεῖ ἡ ἐρώτησίς μου. Περὶ ποίας ἄλλης συμφορᾶς ἡδυναμὴν νὰ παραπονεθῶ;

Ἠθέλησα νὰ ἐπιμείνω, ἀλλ' ὁμως μετὰ πάσης περισκεψέως. Ἐπάναγκες ἦτο νὰ μὴ προχωρήσω εἰμὴ δι' ἀσφαλῶν βημάτων εἰς τὴν ἐξέτασιν, ἣν εἶχον ἀναλάβει.

— Εἶνε καὶ ἄλλη συμφορὰ, εἶπον, ἣν πᾶσα γυνὴ δύναται νὰ ὑποστῇ, καὶ ἥτις τὴν καταδικάζει διὰ παντὸς εἰς τὴν ἀτίμωσιν καὶ τὸν ἔλεγγον.

— Ποία εἶνε αὕτη; μὲ ἠρώτησε μετὰ πολλῆς προθυμίας.

— Τὸ νὰ παρὰσχη ὑπὲρ τὸ δέον πιστῖν εἰς τὴν ἰδίαν ἀρετὴν καὶ εἰς τὴν εὐλικρίνειαν, καὶ τὴν ἐντιμότητα τοῦ ἀνδρός, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ, ἀπήντησα.

Ἠγεῖρε τὸ βλέμμα της πρὸς ἐμὲ μετὰ παιδικῆς ἀθῶας ἐκπληξέως. Εἰς τὴν μορφὴν της οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ταραχὴ ἐφάνη, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη μεταβολὴ χρώματος ἢ ἔγχος τι αἰδῆμονος προκαταλήψεως καὶ αἰσχύνης κεχυμένης, ἐτοιμῆς νὰ ἐκδηλωθῇ εἰς οὐρανὸν ὅτε συγκινήσῃ. Οὐδεὶς λόγος αὐτῆς θὰ ἦρκει νὰ μὲ πείσῃ τόσον περὶ τοῦ λάθους μου, ὡς πρὸς τὰ αἷτια, ἐξ ὧν ὤρμαζτο νὰ γράψῃ καὶ ν' ἀποστείλῃ πρὸς τὴν δεσποινίδα Φαίρλη τὴν ἀνώνυμον καταγγελίαν. Ἡ ἀμφιβολία λοιπὸν ἐξέλειπεν, ἀλλ' εἰ τῆς αὐτῆς ἀφρημῆς παρουσιαζέτο ἐνώπιόν μου νέα ἀποφῖς ἀβεβαιότητος. Ἡ ἐπιστολή, καθὰ θετικῶς ἐβεβαιώθη, ἀνεφέρετο, χωρὶς νὰ τὸν ὀνομάσῃ, εἰς τὸν κύριον Πέρισβαλ Κλάυδ.

Ἡ Ἄννα Κάδερικ, ὤφειλεν ἐξ ἀνάγκης νὰ ἔξῃ, διὰ νὰ ἐπισύρῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν δυσπιστίαν τῆς δεσποίνιδος Φαίρλη, ἰσχυρόν τι αἷτιον προσφερόμενον ἐκ μνησικαχίας καὶ αὐτὰι αἱ λέξεις, ὧν ἐποιήσατο χρῆσιν ἐν τῇ ἐπιστολῇ της, δὲν μοὶ ἀφινὸν καμμῖαν περὶ τούτου ἀμφιβολίαν. Τὸ αἷτιον τοῦτο δὲν ἦτο ὡς κατ' ἀρχὰς

ὑπέθεσα, ἐκδίκησις διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν αὐτῆς ἀγνότητα, διὰ τὴν διὰ παντος καταστραφεῖσαν τιμὴν της. Πλὴν τὸ ἀδίκημα, οὐτινος ἐνοχῶς ἐγένετο ἐκεῖνος πρὸς αὐτὴν, ἦτο βεβαίως τοιαύτης περιπέτου φύσεως. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅποια ἡδύνατο νὰ ἦνε ἡ βλάβη, δι' ἣν παρεπονείτο ἡ ἀτυχὴς ἐκεῖνη;

— Δὲν σὰς ἐνόησ' ἠ... μοὶ εἶπεν ἀφοῦ ἀπαπειράθη· ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ νὰ ἐνοήσῃ τὴν σημασίαν τῶν τελευταίων λόγων μου.

— Ἐστω, εἶπα, ἅς μὴ ὁμιλήσωμεν πλέον περὶ τούτου. Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ θέμα τῆς συνομιλίας μας. Εἰπέτε με, πόσον καιρὸν ἐμείνατε μαζῇ μὲ τὴν κυρίαν Κλέμεντς καὶ πότε ἦλθετε ἐδῶ;

— Πόσον καιρὸν; ἐπανέλαβεν. Ἄλλὰ δὲν ἀπεχωρίσθην ποτὲ ἀπὸ τῆς κυρίας Κλέμεντς καὶ μετ' αὐτῆς ἦλθον ἐδῶ πρὸ δύο ἡμερῶν.

— Καὶ κατοικεῖτε εἰς τὸ χωρίον; Εἶνε περιέργων ὅτι κατὰ τὰς δύο ταύτας ἡμέρας δὲν ἤκουσα ποσὼς νὰ γίνηται λόγος περὶ ὑμῶν.

— Ὁχι, ὀχι... δὲν κατοικοῦμεν εἰς τὸ χωρίον!... Κατοικοῦμεν εἰς ἓν κτῆμα, ἀπέχον τρεῖς μίλλια ἀπ' ἐδῶ. Τὸ γνωρίζετε; λέγεται Τόδς-Κόρνερ.

Ἐνεθυμούμην καλλίστα τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ τὴν θέσιν, ἔνθα ἔκειτο τὸ κτῆμα, διότι πολλάκις διήλθομεν πρὸ αὐτοῦ κατὰ τοὺς ἐφ' ἀμάξης περιπάτους, μας. Ἤτο ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων τῶν περιχώρων, κείμενον ἐκεῖ ὅπου συνάπτονται οἱ δύο λόφοι εἰς θέσιν παρὰμερον, ἐρημον, καὶ διὰ τοῦτο ἦτο εἰς ὀλίγους γνωστόν.

— Εἰς Τόδς-Κόρνερ, ἐξηκολούθησε, κατοικοῦσιν οἱ συγγενεῖς τῆς κυρίας Κλέμεντς, οἵτινες πολλάκις τὴν προσεκαλεσάν νὰ μεταβῇ παρ' αὐτοῖς. Ἀπῆντα πάντοτε εἰς αὐτοὺς, ὅτι ἔμελλε προσεχῶς νὰ μεταβῇ, καὶ μοὶ ἔλεγεν, ὅτι θὰ μὲ παρελάμβανε μετ' αὐτῆς, διὰ ν' ἀναπνεύσω ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Τί ἀγαθότης!... δὲν εἶνε ἀληθές; Ἐγὼ θὰ ἐπήγαινα μαζῇ της ὅπου ἠθέλεν, ἀρκεῖ νὰ μένω ἡσυχος καὶ ἀσφαλῆς, μακρὰν ὅλων. Φαντάσθητε ὁμως τὴν χαρὰν μου, ὅταν ἔμαθον ὅτι τὸ Τόδς-Κόρνερ κεῖται πλησιέστατα τοῦ Λίμμεριτζ!... Ὅθ' ἠρόμην, ἔστω καὶ γυμνόπους, ἐδῶ διὰ νὰ ἐπανιδῶ τὰ σχολεῖα, τὸ χωρίον καὶ προσάντων τὴν ἔπαυλιν... Οἱ κατοικοῦντες εἰς Τόδς-Κόρνερ εἶνε πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι... Ὅθ' διατριψῶ ἀρετὸν καιρὸν ἐκεῖ, ἐλπίζω. Ἐν μόνον πρᾶγμα μὲ δυσχερεστεῖ καὶ ἐκεῖ, καθὼς καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Κλέμεντς.

— Τί;

— Μὲ βασκανίζουν πάντοτε διὰ τὰ λευκά μου φορέματα. Τὰ εὗρίσκων παράδοξα καὶ πολὺ ἐπιδεικτικά... Ἄλλὰ τί εἰξεύρουν αὐτοὶ! Ἡ κυρία Φαίρλη ἔκρινε καλλιτέρα ἀπὸ ὅλους. Ἡ κυρία Φαίρλη ποτὲ δὲν θὰ μὲ ἠνάγκασε νὰ φορέσω αὐτὸν τὸν θλιώνον κυανοῦν μανδύαν... Ἠγάπα τόσον τὰ λευκά!... Ἰδοὺ, λευκὸς εἶνε καὶ ὁ λίθος τοῦ μνήματός της!... Χάρην αὐτῆς προσπαθῶ νὰ τὸν καταστήσω λευκότερον. Καὶ αὕτη ἡ ἰδίᾳ συχνάκις ἔφερε

λευκόν φόρεμα, καὶ τὴν κόρην τῆς τὴν ἐνέδου πάντοτε μὲ λευκά... Δὲν μοῦ λέγετε, ἀλήθεια! ἡ δεσποινὴς Φαίρλη εἶνε καλὰ;. Εἶνε εὐτυχὴς; Φορεῖ πάντοτε λευκὰ ὡς ἄλλοτε;

Ἐταπεινώσε τὴν φωνὴν ἀποτεινούς μου τὰς τελευταίας ταύτας ἐρωτήσεις περὶ τῆς δεσποινίδος Φαίρλη καὶ ἀπέφραυγε νὰ μὲ κυττάξῃ. Ἐνόμισα ὅτι ἡ μεταβολὴ αὕτη τοῦ τρόπου τῆς ἐπῆρχετο ἐκ τῆς συνειδήσεως τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεξεν ἀποστέλλουσα τὴν ἀνώνημον ἐπιστολήν. Ἡ ταραχὴ τῆς ἡδύνας νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ. Ἀπεφάσισα ἀμέσως νὰ διατυπώσω τὴν ἀπάντησίν μου οὕτω πως, ὥστε ἡ ὁμολογία νὰ ἐξέλθῃ ἀθύρητος ἐκ τῶν χειλέων τῆς.

Ἡ δεσποινὴς Φαίρλη, εἶπον, σήμεραν τὸ πρωὶ οὔτε ἐντελῶς καλὰ ἦτο, οὐδ' εὐτυχὴς.

Ἡ νεανὴς ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς τόσον ὁμῶς ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ τόσον ἀκταλήπτους, ὥστε δὲν ἡδυνήθη ν' ἀντιληφθῶ οὐδὲ ὡς ἔγγιστα τῆς ἐνοίας των.

Μήπως μ' ἠρωτήσατε, προσέθηκα, διατὶ σήμεραν τὸ πρωὶ ἡ δεσποινὴς Φαίρλη δὲν ἦτο οὔτε ἐντελῶς καλὰ οὐδ' εὐτυχὴς;

Ὄχι, ἀπήνησε ζωηρῶς καὶ μετὰ συγκινήσεως!.. Ὄχι! δὲν σὺ ἀπέτεινα τοιαύτην ἐρώτησιν.

Σὺς τὸ λέγω λοιπόν, χωρὶς νὰ λάθητε τὸν κόπον νὰ μ' ἐρωτήσητε... Ἡ δεσποινὴς Φαίρλη ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σας.

Εὑρίσκειτο ἤδη γονυπετὴς καὶ μετὰ προσοχῆς κατχνιομένη, ἐνῷ ἐνταύτῳ ὠμίλει, νὰ ἐξελείψῃ καὶ τὰς τελευταίας ἐκ τοῦ μαρμαροῦ κληίδας. Ἡ πρώτη τῶν φράσεών μου τὴν ἔκαμψε νὰ διακόψῃ τὸ ἔργον τῆς καὶ νὰ στρέψῃ, γονυπετὴς ἀκόμη, τὴν κεφαλὴν τῆς βραδέως πρὸς ἐμέ. Ἡ δευτέρη τὴν ἔκαμψε νὰ μείνῃ κατὰ γράμμα ἀπολειθωμένη. Ἐπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς τὸ ὑγρὸν πανίον· τὰ χεῖλη τῆς ἠνεψύθησαν καὶ ἐκ τῆς μορφῆς τῆς ἐξέλιπε διὰ μίαν ἢ ὀλίγη ἐρυθρότης.

Πῶς τὸ εἰξέυρετε;. εἶπε προσπαθοῦσα δὲ συνέλθῃ, ποὺς σὺς τὴν ἔδειξεν;

Καὶ τὸ αἶμα ἐπανήλθεν εἰς τὰς πλαιῖδας τῆς, ὡς ἐπῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμά τῆς ἡ ἰδέα καὶ ἡ πεποιθήσεις, ὅτι αὕτη ἡ ἰδέα ἐπροδόθη διὰ τῶν λόγων τῆς. Ἐτυψέ μετ' ἀπελπισίας τὴν μίαν χεῖρά της διὰ τῆς ἄλλης, καὶ μὲ φωνὴν διακεκομμένην, μὲ πνοὴν ἐκλείπουσαν ἐκ τοῦ τρόμου ἔλεγεν:

Ἐγὼ δὲν ἔγραψα ποτέ, ποτέ!.. δὲν ἤξεύρω τίποτε, ἐγὼ!..

Μαλιστα, ἐπανέλαθον ἐγράψατε, καὶ ἤξευρετε καλλίστα πῶς συνέθη τὸ πρᾶγμα. Ἐκάμπετε πολὺ κακὰ νὰ στείλητε τοιαύτην ἐπιστολήν... νὰ τρομάξητε τὴν δεσποινίδα Φαίρλη. Ἐὰν ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τῇ εἶπητε τίποτε, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἐπιωφελές ν' ἀκούσῃ ἐκεῖνη, ἔπρεπε νὰ μεταβῆτε εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ... Ἠδύνασθε νὰ ὁμιλήσητε αὐτοπροσώπως πρὸς τὴν δεσποινίδα... Ἐκούθη ὅπισθεν τοῦ μνημείου, ὅτε δὲ καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς δὲν ἐφαίνετο πλέον, ἔστη συνεστρωμένη καὶ ἄφωνος.

— Ἄν δὲν ἔχετε κακοὺς σκοποὺς, ἐξηκολούθησα, καὶ ἡ δεσποινὴς Φαίρλη θὰ φανῇ ἀγαθὴ καὶ φιλόστοργος πρὸς ὑμᾶς ὅπως ἄλλοτε ἡ μήτηρ τῆς. Θὰ τηρήσῃ τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον θὰ τῇ ἐμπιστευθῆτε, καὶ θὰ φροντίσῃ νὰ μὴ πάθητε τίποτε. Θέλετε νὰ ἔλθῃ νὰ σὺς εὖρη αὔριον εἰς τὸ κτήμα; ἢ προτιμάτε νὰ τὴν συναντήσητε εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ εἰς τὴν κλῆον;

— Ὡ! διατὶ δὲν μοῦ ἦτο πεπρωμένον ν' ἀποθάνω κ' ἐγὼ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος... καὶ ν' ἀναπαύομαι ὑπὸ τὴν γῆν σιμὰ σου!..

Τὰ χεῖλη τῆς ψαύοντα σχεδὸν τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου, ἐψιθύριζον τὴν περιπαθῆ ταύτην ἀποστροφὴν πρὸς τὴν αὐτόθι τεθαμμένην.

— Σὺ, ἐξηκολούθησε, γνωρίζεις πόσον χάρις εἰς τὴν μνήμην σου, ἀγαπῶ τὴν θυγχετέρα σου... Ὡ, κυρία Φαίρλη, κυρία Φαίρλη!.. εἶπέ μοι σὺ πῶς νὰ τὴν σώσω!.. Ὅπως ἄλλοτε, ἔσο δι' ἐμὲ μήτηρ, φιλόστοργος μήτηρ καὶ ἔμπνευσόν με τί πρέπει νὰ πράξω!..

Ἡκίστα τὰ χεῖλη τῆς ἀσπαζόμενα τὸ ψυχρὸν μάρμαρον, καὶ εἶδον τὰς χεῖρας τῆς σφίγγοντα αὐτὸ μετὰ ζέσεως. Ἡ θεὰ αὕτη μὲ συνεκίνησε τὰ μέγιστα. Ἐκυψά καὶ ἐν παραφορᾷ συμπαθείας ἐσφιγγά ἐντὸς τῶν ἰδικῶν μου τὰς χεῖρας τῆς ἀθλίως νεάνιδος καὶ προσεπάθησα νὰ τὴν πρηγορήσω.

Ἄλλ' εἰς μάτην ἀπέσυρεν αὕτη τὰς χεῖρας τῆς ἀποτόμως καὶ δὲν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἢ ἐστήριξεν ἐπὶ τῆς πενθίμου πλακάς. Βλέπων ὅτι ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τὴν καταπραῦνω διὰ παντὸς τρόπου, κατέφυγον εἰς τὴν ἐπίκλησιν τοῦ μόνου λογισμοῦ, ὅστις τὴν ἐνδιέφερον, ὡς πρὸς ἐμέ καὶ τὴν κρίσιν μου, τὴν ἐπιθυμίαν δηλαδὴ, ἢ πάντοτε εἶχε νὰ μοὶ ἀποδείξῃ, ὅτι ἦτο ἐντελῶς ἐχέφων.

— Ἐλα, ἔλα! τῇ εἶπον μετὰ προσηνείας, προσπαθήσατε νὰ πραῦνθητε, διότι ἀλλέως θὰ μεταβάλω τὴν καλὴν ἰδέαν, ἢν περὶ ὑμῶν ἔχω... Μὴ μοῦ δώσετε ἀφορμὴν νὰ πιστεύσω, ὅτι τὸ ἄτομον, ὁπερ ἐνῆργησε νὰ σὺς περιορίσων, εἶχε πρὸς τοῦτο αἰτία συγγνωστά...

Ἄλλὰ τὸ τέλος τῆς φράσεως ἐξέπνευσεν εἰς τὰ χεῖλη μου. Καθ' ἣν στιγμήν ἀπετόλμησα τὸν ὑπαινιγμὸν τοῦτον περὶ τοῦ ἀγνώστου αἰτίου τοῦ περιορισμοῦ τῆς, εἶδον αἴφνης αὐτὴν ἀνεγείρουσαν τὴν κεφαλὴν. Μεταβολὴ παραδόξος καὶ λίαν καταδηλὸς ἐπῆλθεν εἰς ὄλον αὐτῆς τὸ ἦθος. Ἡ μορφή τῆς, ἡ τόσον συνήθως συμπαθητικὴ, ἔνεκα τῆς ἐκφράσεως τῆς ἀσθενείας, τοῦ δισταγμοῦ, τῆς νευρικῆς εὐαισθησίας, ἐσκοτίσθη ἐξαιφνης καὶ ἡ ἀποτυπωθεῖσα ἐν αὐτῇ ἐκφρασίς σφοδροῦ μίσους κατέστησε τραχυτέρας τοὺς χαρακτηρισμοὺς, ἀποδίδουσα εἰς αὐτοὺς δύνχαιν ἀγρίαν καὶ σχεδὸν ὑπερφυσικὴν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διεστάλησαν, ὡς θηρίου ἐνεδρέοντος. Ἐλαβὲ τὸ ἔκπεσον τῶν χειρῶν τῆς πανίον ὡς νὰ ἦτο ἐμψυχὸν ἀντικείμενον, καὶ μετὰ κινήματος φοικτῆς σημάσιας τὸ περιστρέψε διὰ τῶν νευρικῶς

συσπωμένων δακτύλων τῆς τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε τὸ ὕδωρ, δι' οὗ ἦτο ἐμπεποτισμένον ἔπεσε κατὰ σταγόνας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Ὅμιλήσατέ μοι περὶ ἄλλου τινός, ἔλεγε μὲ τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους. Ἄν ἐξακολουθήσητε νὰ μοὶ ὁμιλήτε περὶ αὐτοῦ, ὡς βλέπετε, θὰ πάθω, θὰ κακαστραφῶ!..

Πᾶν ἶχνος τῶν ἡρέμων καὶ πρᾶων λογισμῶν, ὑφ' ὧν ἐξ ὀλοκλήρου πρὸ ὀλίγων στιγμῶν κατείχετο, εἶχεν ἐντελῶς ἐξαλειφθῆ κατ' ἐκεῖνην τὴν στιγμήν. Ἐπείσθη τότε ὅτι ἡ μνήμη τῆς ἀγαθότητος τῆς κυρίας Φαίρλη δὲν ἦτο, ὡς κατ' ἀρχὰς ἐπίστευσα, ἡ μόνη ἰσχυρὰ ἐντύπωσις, ἢν τὸ παρελθὸν ἀφήκεν εἰς τὸ πνεῦμά τῆς. Παρὰ τὴν εὐγνωμοσύνην, ἣν διετῆρει διὰ τὴν στοργήν, μεθ' ἧς πρόσνηχθησαν πρὸς αὐτὴν κατὰ τὴν ἐν Λίμμεριτζ ἄλλοτε διαμονὴν τῆς, εὑρίσκειτο εἰς τὸ πνεῦμά τῆς καὶ μνήμη καὶ πόθος ἐκδικήσεως διὰ τὸ γενόμενον αὐτῇ ἀδίκημα, τοῦ νὰ τὴν περιορίσωσιν ἐντὸς φρενοκομείου. Τίνα ἐθεώρει ἔνοχον τοῦ ἀδικήματος τούτου; Ἔπρεπε τῷ ὄντι εἰς τὴν μητέρα τῆς ν' ἀποδοθῇ ἡ πρᾶξις;...

Λυπηρὸν ἦτο βεβαίως νὰ σταματήσω τὰς ἐρωτήσεις μου, πρὶν ἢ δια φωτίσω τὸ τελικόν τοῦτο σημεῖον. Ἐθεώρησα ὁμῶς καθήκον μου ν' ἀπόσχω πάσης περαιτέρω ἐρεύνης, διότι, εἰς οἶαν κατάστασιν εὑρίσκειτο ἡ ἀτυχὴς, θὰ ἦτο σκληρὸν νὰ μεριμνήσω περὶ παντὸς ἄλλου πράγματος, ἢ νὰ τῇ ἀποδώσω τὴν γαλήνην τὴν ὁποῖαν τῇ ἀφῆρασα.

— Δὲν θὰ σὺς ὁμιλήσω πλέον περὶ πραγμάτων, ἄτινα σὺς προξενούσι λύπην, τῇ εἶπον μὲ τόνον φωνῆς συνδιαλλακτικώτερον.

— Θέλετε τίποτε; μοὶ εἶπε μετ' ἠθους πλήρους ὑποψίας. Μὴ μὲ κυττάζετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον!.. Ὅμιλήσατε εἰπέτε μοι τί θέλετε;

— Θέλω μόνον νὰ σὺς ἶδω ἡσυχωτέραν καὶ νὰ σὺς παρακαλέσω ὅταν πραῦνθητε, νὰ σκεφθῆτε περὶ ὅσων σὺς εἶπον.

— Τί μοῦ εἶπετε;

Καὶ εἰσώπησε στρέφουσα καὶ συστρέφουσα τὸ πανίον, ὁπερ ἐσφιγγεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀκολουθῶς ἐψιθύρισε: — Τί μοὶ εἶπεν ἄρα γε; — Στρεφομένη δὲ πρὸς ἐμέ καὶ σείουσα τὴν κεφαλὴν μετὰ τινος ἀνυπομονησίας μὲ ἠρώτησεν αἴφνης:

— Διατὶ δὲν μὲ βοηθεῖτε;

— Μείνετε ἡσυχος, τῇ εἶπον. Ἐχὼ ὄλην τὴν διάθεσιν πρὸς τοῦτο καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὸ ἶδῃτε... Ἡθελα νὰ ἶδῃτε αὔριον τὴν δεσποινίδα Φαίρλη καὶ νὰ τῇ εἶπητε ὄλην τὴν ἀλήθειάν, σχετικῶς πρὸς τὴν ἐπιστολήν.

— Ἄ! ἡ δεσποινὴς Φαίρλη!.. Φαίρλη!.. Φαίρλη!..

Ἐνόμιζέ τις, ὅτι μόνος ὁ ἦχος τοῦ ὀνόματος ἐκεῖνου, τοῦ τόσο οἰκείου καὶ τόσο προσφιλοῦς αὐτῇ, ἦρκει νὰ πραῖνη τὴν ταραχὴν τῆς. Ἡ φυσιογνωμία τῆς ἐγαλήνιασε καὶ ἐφαίνετο συνελθούσα ἐντελῶς.

— Δὲν πρέπει νὰ φοβῆσθε τι ἀπὸ τὴν

δεσποινίδα Φαίρλη, ἐξηκολούθησα, οὐτε νὰ ἐχῆτε τὴν ὑποψίαν, ὅτι θὰ πάθητε ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιστολῆς. Γνωρίζει ἤδη ἀρκετὰ περὶ τῆς ὑποθέσεως, ὥστε θὰ σὰς εἶνε εὐκολον νὰ τῇ εἴπητε καὶ τὸ ὑπόλοιπον. Τίς ἢ ἀνάγκη νὰ ὑποκρύπτεσθε, ἀφοῦ τὰ πάντα σχεδὸν ἀπεκαλύφθησαν; Δὲν ὀνομάζετε κανένα ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας, ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Φαίρλη γινώσκει καλῶς ὅτι ἐκεῖνος περὶ οὗ ποιεῖτε λόγον, εἶνε ὁ σὶρ Πέρσιβελ Κλάυδ...

Μόλις ἐπρόφερα τὸ ὄνομα τοῦτο, εὐθὺς ἐκείνη ἀνηγέρθη ὀρθίᾳ καὶ ἡ κραυγὴ ἦν ἐξέφερον, ἀντηχήσασα καθ' ὅλην τοῦ νεκροταφείου τὴν ἔκτασιν, μοὶ ἐνεποίησε τόσον φόβον, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ μείνω ἀναίσθητος ἐκ τῶν σφοδρωτάτων πάλμων τῆς καρδίας μου. Ἡ ἐξάλειφθεῖσα ἐκ τῆς μορφῆς τῆς ἀγρία ἔκφρασις ἐπανῆλθε φθεροτέρα, καὶ διπλασίως ζωηροτέρα. Ἡ κραυγὴ, ἦν τὸ ὄνομα ἐκεῖνο ἀπέσπασεν ἐκ τῶν χειλέων τῆς, τὸ μῆσος καὶ ὁ τρόμος, ὃν ἐξῆγειρεν ἐν αὐτῇ, μοὶ ἀπεκαλύψαν τὰ πάντα. Δὲν ἦτο ἡ μήτηρ τῆς, ἡ περιορίσασα αὐτὴν ἐντὸς τοῦ φρενοκομείου. Ὑπεύθυνον τῆς κακούργου πράξεως ἐθεώρει ἕνα ἄνδρα, καὶ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦν ὁ σὶρ Πέρσιβελ Κλάυδ.

Καὶ ἄλλοι ἐκτὸς ἐμοῦ ἤκουσαν τὴν ὀξεῖαν κραυγὴν τῆς. Ἀφ' ἐνὸς ἤκουσα ἀνοιγομένην τὴν θύραν τῆς καλύβης τοῦ νεκροθάπτου, ἀφ' ἐτέρου τὴν φωνὴν τῆς συντρόφου τῆς Ἄννης Κάδερικ, τῆς γυναικὸς μὲ τὸ περιώμιον, ἦν αὐτὴ ἀπεκαλεῖ κυρίαν Κλέμεντε.

— Ἐδῶ εἶμαι! Ἐδῶ εἶμαι!... ἐκραύγαζεν ἡ φωνὴ αὐτῆ ὀπισθεν συστάδος δενδρυλλίων.

Καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν τῶ ὄντι ἐπεφάνη μετὰ σπουδῆς προσερχομένη ἡ κυρία Κλέμεντε.

— Τίς εἴσθε; ἀνέκραξεν ἀπευθυμένη πρὸς ἐμὲ μετὰ τινος ἀγανακτήσεως, μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸν περιβάλλον. Διατί ἐφοβίζετε τὸ ἀτυχὲς αὐτὸ πλάσμα;

Καὶ πρὶν προφθᾶσω ν' ἀπαντήσω, ὠρμησε πρὸς τὴν Ἄννην Κάδερικ καὶ ὑπεστήριξεν αὐτὴν, περιβάλλουσα διὰ τοῦ βραχίονος τὴν ὀσφύν τῆς.

— Τί ἔχεις, κόρη μου; τῇ ἔλεγε τί σοῦ ἔκαμαν;

— Τίποτε, ἀπήντησεν ἡ ἀτυχὴς νεανίς, τίποτε... Μόνον ἐφοβήθη.

Ἡ κυρία Κλέμεντε ἐστράφη πρὸς ἐμὲ ὠρμησμένη.

— Θὰ ἡσυχυόμην, ἀν ἤμην ἄξιός τοῦ ὀργίλου αὐτοῦ βλέμματός σας, τῇ εἶπον. Ἀλλὰ δὲ συνέθη τίποτε; χωρὶς νὰ θέλω καὶ ἐξ ἀπλῆς παρενοήσεως ἐξεφύβησα τὴν προστατευομένην σας... Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά ἄλλως τε καθ' ἦν συναντώμεθα. Ἐρωτήσατέ τὴν αὐτὴ δύναται νὰ σὰς εἴπη ἂν ἤμικαικάνως νὰ προσβάλω ἐκουσίως αὐτὴν ἢ ἄλλην οἰκνῆσατε γυναικίκα.

Ἐλάουον εὐκρινῶς, τονίζων ἐκάστην λέξιν διὰ νὰ μὲ ἀκούσῃ καὶ νὰ μὲ ἐννοήσῃ ἡ Ἄννη Κάδερικ, εἶδα δέ, ὅτι τῶ ὄντι

κατάρθωσα νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημεῖαν τῶν λόγων μου

— Ναί!... εἶπε, ναί, βέβαια!... Ἐφῆθη καλῶς πρὸς ἐμὲ... Ἄλλοτε μάλιστα μὲ συνέδραμε...

Καὶ ἀπετελείωσε τὴν φράσιν ψιθυρίζουσα αὐτὴν εἰς τὸ οὖς τῆς φίλης τῆς.

— Περιεργὸς συνάντησις, τῇ ἀληθεῖ! εἶπεν ἡ κυρία Κλέμεντε μετὰ τινος ταραχῆς. Τότε διαφέρει τὸ πρᾶγμα. Λυπούμαι, κύριε, διότι σὰς ὠμίλησα τραχέως, ὁμολογήσατε ὅμως ὅτι, διὰ πάντα μὴ γινώσκοντα ὑμᾶς, ἡ θέσις σας ἐφαίνετο μὴ μαρτυροῦσα εὐνοϊκῶς ὑπὲρ ὑμῶν... τὸ σφάλμα ὅμως εἶνε ἰδικόν μου καὶ ὄχι ἰδικόν σας, διότι ἐνέδωκα εἰς τὰς ἀλλοκότους αὐτῆς ἰδιοτροπίας καὶ τὴν ἀφῆσα μόνην εἰς τοιοῦτο μέρος... Ἐμπρός, φιλικότητά μου, ἄς ἐπιστρέψωμεν τώρα εἰς τὴν κατοικίαν μας.

Ἐνόμισα ὅτι ἡ μακρὰ πορεία, ἦν ἐπρόκειτο ν' ἀναλάβωσι, θὰ ἐνέπνεε κάποιαν ἀνησυχίαν εἰς τὴν ἐξαιρετὴν ἐκείνην κυρίαν διὸ προέτεινα εἰς αὐτὴν νὰ τὴν συνοδεύσω μέχρι τοῦ μέρους, ὅπου ἐφάνετο μακρόθεν ἡ κατοικία των. Ἡ κυρία Κλέμεντε μὲ νῆχαρίστησεν εὐγενῶς, ἀλλ' ἀπεποιήθη. Μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι, μόλις ἤθελε φθάσει εἰς τὸ ἔλος, θὰ συνήντα βεβαίως κανένα τῶν ἐν τῷ κτήματι ἐργατῶν.

— Μὴ μνησικακῆτε, εἶπον, καθ' ἦν στιγμὴν ἡ Ἄννη Κάδερικ, ἐτοιμαζομένη ν' ἀπέλθῃ, ἐλάμβανε τὸν βραχίονα τῆς φίλης τῆς. Ὅχι μόνον δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν ἐκφοβίσω ἢ νὰ τὴν κακοποιήσω, ἀλλὰ σὰς βεβαίω, ὅτι ἡ θέξις τῆς ὠχρᾶς καὶ πασχύσης μορφῆς τῆς μοὶ προῦξενίσε πολλὴν ὀδύνην.

— Θὰ πράξω ὅ,τι δύνηθῶ, νὰ τὴν ἡσυχάσω, μοὶ εἶπε. Φυβοῦμαι ὅμως μὴ δὲν δυνηθῇ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ σὰς συναντήσῃ, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τρόμον.

Ἡ κυρία Κλέμεντε μοὶ ἔρριψε βλέμμα συνεννοήσεως καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξιν αἰκτου.

— Καλὴν νύκτα, κύριε, μοὶ εἶπεν... Δὲν πατῆετε βέβαια; προὔτιμων ὅμως νὰ ἠθέλετε ἐκφοβίσει ἐμὲ καλλίον ἢ αὐτὴν.

Καὶ ἀπεμακρύνθησαν, ἐγὼ δὲ τὰς ἐνόμιζον ἀπελθούσας, ὅτε ἡ Ἄννη ἐσταμάτησεν αἰφνης καὶ ἀφῆκε τὸν βραχίονα τῆς φίλης τῆς.

— Περιμένετε ὀλίγον, τῇ εἶπε. θέλω νὰ τὴν ἀποχαιρετίσω.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μνημα, ἐκράτησε μετὰ στοργῆς τὸν μακρὸν σταυρὸν καὶ ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτοῦ μακρὸν ἀσπασμόν.

— Τώρα εἶμαι καλλίτερη, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ, παρατηροῦσά με. Τώρα δύναμαι καὶ θέλω νὰ σὰς συγχαρῶσω...

Καὶ σπεύσασα ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ἐνθ' ἀνέμενον αὐτὴν ἡ σύντροφός τῆς, ἀμφοτέρω δὲ ἐξῆλθον τοῦ νεκροταφείου. Τὴν εἶδον σταματήσασαν παρὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ συνομιλήσασαν μετὰ τῆς συζύγου τοῦ νεκροθάπτου, ἧτις ἐξεληθούσα τῆς καλύβης τῆς μὰς ἐβλεπε μακρόθεν ἀνὰ τὸ

θωὸς ἀνέλαβον αἱ δύο γυναῖκες τὴν πρὸς τὴν κατοικίαν των ἀγούσαν. Παρηκολούθησα διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Ἄννην Κάδερικ ἀπομακρυνομένην, ἕως ὅτου ἐγένετο ἄφαντος ἐντὸς τοῦ σκιάφωτος τῆς ἐσπέρας. Τὴν ἐβλεπον μετὰ θλίψεως καὶ πικρίας, ὡς νὰ μοὶ ἦτο πεπρωμένον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον νὰ μὴ ἐπανιδῶ πλέον τὴν Λευκοφόρον.

II'

Μετὰ ἡμισεῖαν ὥραν, ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἀνεκίνουν εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ τὰ συμβάντα.

Ἦκουσε μετὰ προσοχῆς τὴν διήγησίν μου ἀφωνος, καὶ τοῦτο, διὰ γυναῖκα ὡς αὐτὴν διακεκριμένην, ἦτο ἐνδειξὶς ζωηρᾶς συνηθήσεως.

— Ἐγὼ λυπηρὸν προαίσθημα, μοὶ εἶπεν, ἀφοῦ ἐτελείωσα. Τώρα τὸ μέλλον μοὶ φαίνεται ζοφερότερον.

— Τὸ μέλλον, ἀπήντησα ἐξαρτάται ἀπὸ τοῦ παρόντος καὶ καθ' ὅσον ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτάται δύναμεθα νὰ ἐπωφεληθῶμεν Δὲν εἶνε ἀπίθανον ἢ Ἄννη Κάδερικ ν' ἀποφασίσῃ νὰ ἐξηγηθῇ προθυμώτερον καὶ μὲ ὀλιγωτέραν ἐπιφύλαξιν, ὁμιλοῦσα πρὸς ἄλλην τινὰ γυναικίκα Ἐὰν ἡ δεσποινὶς Φαίρλη...

— Οὔτε κἂν νὰ μὴ τὸ συλλογισθῆτε, διέκυψε λέγουσα ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ μὲ ὕφος ἀποφασιστικόν.

— Ἐπιτρέψατέ μοι τότε, ἐξηκολούθησα, νὰ σὰς προτρέψω νὰ ἴδητε σεῖς τὴν Ἄννην Κάδερικ, καὶ νὰ μετέλθητε πάντες δι' αὐτὴν ἀποκτήσετε τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς. Ἀποστροφὴν μοὶ ἐμπνέει ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ἐκφοβίσω ἐκ νέου τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο πλάσμα, ὡς ἔπραξα σήμερον. Ἐχετε καμμίαν δυσκολίαν νὰ μεταβῶμεν αὐρίον ὁμοῦ εἰς τὸ κτήμα;

— Καμμίαν. Θὰ ἔλθω καὶ τὰ πάντα θὰ πράξω ὅπως προστατεύσω τὸ συμφέρον τῆς Λαύρας. Πῶς εἶπατε ὅτι λέγεται τὸ κτήμα;

— Τὸ γνωρίζετε, βεβαίως. Λέγεται Τις-Κόρνερ.

— Τὸ γνωρίζω εἶνε κτήμα ἀνῆκον εἰς τὸν κύριον Φαίρλη... Ἡ νεανίς, ἧτις ἐργάζεται εἰς τὸ γαλακτοκομεῖόν μας, εἶνε θυγάτηρ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ κτήματος, πηγαινὶ δὲ συχνὰ εἰς αὐτό. Ἴσως αὐτὴ εἶδέ τι, ἴσως ἔμαθεν ἀκούσασα μερικὰ πράγματα, ἅτινα καλὸν εἶνε νὰ μὴ ἀγνωσθῶμεν. Θέλετε νὰ πληροφηθῶ ἂν εἶνε κάτω αὐτὴ ἢ νέη;

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησίν μου ἔκρουσε τὸν κώδωνα καὶ ἐπεμφε τὸν θεοῦ ἀπὸ τὴν πληροφηθῆ. Ἐπιστρέψας οὕτως ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ νεανίς εὐρίσκει ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸ κτήμα. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν δὲν εἶχεν ἐξέλθει καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ μεταβῇ τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην.

— Θὰ τῆς ὀμιλήσω αὐρίον, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἀφοῦ ὁ ὑπηρετὴς ἐξῆλθεν. Ἐν τούτῳ ἐξηγήσατέ μοι σαφέστερον κατὰ τί δύναται νὰ εἶνε ὠφέλιμος ἢ μετὰ τῆς Ἄννης Κάδερικ συνδιαλέξῃς μου; Δὲν ἔχετε κανένα διαταγμὸν, μή-

Κλαύδ ἐνήργησε νὰ τὴν περιορίσωσιν ἐν-
τός τοῦ φρενοκομείου ;

— Καθόλου ἀπομένει μόνον νὰ μάθω-
μεν ποῖον ὑπῆρξε τὸ παρῆκινῆσαν αὐτὸν
αἷτιον. Λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς μεγάλ-
της ἀποστάσεως, ἣτις ὑπάρχει μεταξύ
τῆς κοινωνικῆς θέσεως ἐκάστου τῶν δύο
τούτων ἀτόμων, καὶ ἣτις φαίνεται ἀπο-
κλείουσα πᾶσαν ἰδέαν σχέσεως μεταξύ
αὐτῶν, εἶνε σπουδαιότατον νὰ μάθωμεν
— καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ἠθέλην ἀποδειχθῆ
ὅτι δικαιοτάτα ἐνήργησε τὸν περιορισμὸν
— διατι αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ κύριος ἐργᾶτης
τῆς φουβερᾶς ταύτης πράξεως.

— Μὴ λησμονῆτε ὅμως, ὅτι τὴν περι-
ώρασαν ἐντός ἰδιωτικοῦ καταστήματος
αὐτό, νομίζω, μοὶ εἶπετε.

— Βεβαίως ἐντός φρενοκομείου ἰδιω-
τικοῦ, εἰς τὰ ὅποια συνήθως μόνον οἱ
πλούσιοι γίνονται δεκτοί· αὐτόθι ἐθεώρησε
καλὸν νὰ τὴν περιορίσῃ ὡς πάσχουσαν,
πληρῶνων ἐτησίως χρηματικὸν ποσόν, ὅχι
εὐκαταφρόνητον.

— Τώρα βλέπω, κύριε Χαρτράϊτ ποῦ
κεῖται ὁ κόμβος τοῦ ζητήματος, σὰς ὑ-
πόσχουμι δὲ ὅτι θὰ λυθῇ εἴτε λάβω τὰς
πληροφορίας, ἃς δύναται νὰ μοὶ παράσῃ
ἡ Ἄννα Κάδερικ, εἴτε ὅχι. Ὁ σὶρ Πέρι-
βαλ Κλαύδ δὲν θὰ διαμενῇ πολλὰς ἡμέ-
ρας εἰς τὴν ἐπαύλειν ταύτην, χωρὶς νὰ πα-
ράσῃ πᾶσαν ἐξήγησιν καὶ δικαιολογίαν
ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ εἰς ἐμὲ
καὶ εἰς τὸν κύριον Γίλμωρ. Τὸ μέλλον τῆς
ἀδελφῆς μου εἶνε ἡ μόνη μου φροντίς εἰς
τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ἔχω ἐπ' αὐτῆς
ἀρετὴν ἐπιροήν, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ ἐ-
παχυρνώ εἰς τὰ περι τοῦ γάμου της.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἀπεχωρί-
σθην μέχρι τῆς ἐπαύριον.

Τὴν ἐπαύριον μετὰ τὸ πρόγευμα, περί-
στασίς τις, ἦν ἕνεκα τῶν διαφορῶν ἐπει-
σῶν τῆς προηγουμένης ἡμέρας εἶχα
λησμονῆσει μὲ ἐμπόδισε νὰ μεταβῶ ἀμέ-
σως εἰς τὸ ὄρισθὲν μέρος. Ἦτο ἡ τελευ-
ταία ἡμέρα, ἦν ἐμελλον νὰ διέλθω ἐν Δίμ-
μερτζ-Χάουζ καὶ ἐδέησε μετὰ τὴν ἀφίξι-
ν τοῦ ταχυδρομείου, συμφώνως πρὸς τὴν
γνώμην τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, νὰ πα-
ρακαλέσω τὸν κύριον Φαίρλη, ὅπως μοὶ
ἐπιτρέψῃ νὰ συνομιλήσω κατὰ ἕνα μῆνα
τὴν διάρκειαν τῆς υποχρεώσεώς μου ἕνεκα
τινων κατεπειγουσῶν δῆθεν ὑποθέσεων, ἐξ
ᾧ καθίστατο ἀναγκαίαι ἡ ἐν Λονδίνω πα-
ρουσία μου.

Κατὰ σύμπτωσιν, ὅπως φανῇ πιθανω-
τέρα ἡ πρόφασίς μου, μοὶ ἐκομίσθησαν
διὰ τοῦ ταχυδρομείου δύο ἐπιστολαί, φέ-
ρουσαι τὴν σφραγιδὰ τῆς πρωτεοῦσης.
Τὰς παρέλαβον καὶ παρήγγειλα εἰς τὸν
κύριον Φαίρλη νὰ μοὶ καταστήσῃ γνωστὸν
πότε ἠδύνατο νὰ με δεχθῆ, διότι ἠθέλον
νὰ συνομιλήσω μετ' αὐτοῦ περὶ κατεπει-
γουσῆς ὑποθέσεως.

Ἄνεμεινα τὴν ἐπάνοδον τοῦ ὑπηρετοῦ,
ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀνησυχίας ὡς πρὸς
τὴν ὑπαδοχὴν, ἦν θὰ εὕρισκε παρὰ τῷ κυ-
ρίῳ τοῦ ἡ αἰτήσεως, ἦν ἐμελλον νὰ τῷ ἀπι-
τεῖω. Ἦμην ἀποφασισμένος ν' ἀναχωρή-

ἢ ἄνευ αὐτῆς. Ἡ βεβαιότης, ὅτι εἶχα
εἰσέλθει ἤδη εἰς τὴν θλιβερὰν ὁδόν, ἣτις
ἐμελλε πλέον ν' ἀποχωρίσῃ τὴν ὑπαρξίν
μου ἀπὸ τὴν τῆς δεσποινίδος Φαίρλη, ἐ-
φάνετο ἐξλαλείψασα πάντα ἕτερον λογι-
σμὸν περὶ πράγματος μὴ ἀφορώντος εἰς
ἐμὲ μόνον. Εἶχον στερηθῆ καὶ αὐτῆς τῆς
μικρᾶς μου ὡς καλλιτέχνου φιλοδοξίας.
Οὐδεμίαν αὐθαδεῖαν τοῦ κυρίου Φαίρλη, ἐάν
ἀπεφασίζε νὰ φανῇ πρὸς ἐμὲ αὐθαδέως, ἡ-
δύνατο νὰ μοὶ ἐμποιῆσῃ ἐντύπωσιν.

Ὁ θεράπων ἐπέστρεψεν ἐν τῷ μεταξύ
κομίζων ἀπροσδόκητον ἀπάντησιν. Ὁ κύ-
ριος Φαίρλη λίαν ἐλυπεῖτο, διότι ἡ κατά-
στασις τῆς ὑγείας του δὲν τῷ επέτρεπε
τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ με ἴδῃ· διὸ με
πρεσβεύει νὰ τὸν συγχωρήσω καὶ νὰ τῷ
ἀποστείλω ἐγγράφως ὅσα εἶχα νὰ τῷ εἶπω.
Κατὰ τὸ τρίμηνον διάστημα τῆς ἐν τῇ
ἐπαύλει διαμονῆς μου διὰ τοιοῦτου μέσου
ἐγένετο συχνάκις ἡ μεταξύ ἡμῶν συνεννό-
ησις. Ὁ κύριος Φαίρλη ἐβεβαίω πάντοτε
ὅτι θὰ μὲ ἐδέχετο μετὰ μεγάλην εὐχαρίστη-
σιν, ἀλλ' οὐδέποτε εὐρέθη εἰς κατάστασιν
ὑγείας, ἐπιτρέπουσαν αὐτῷ νὰ με δεχθῆ.
Ὁ ἀξιόπρεπτος ἐκεῖνος θεράπων, ὃν καὶ
ἄλλοτε ἀνέφερα, ἦτο ἐπιφορισμένος νὰ
κομίσῃ πρὸς τὸν κύριον τοῦ τὰς εἰκόνας,
ἃς ἐκάστοτε ἐπιδιώρθουν καὶ ἠτοίμαζον,
ἐπέστρεψε δὲ μετὰ τὰς χεῖρας κενὰς, ἐντε-
ταλμένος νὰ μοὶ διεισβάσῃ «τὰ θεριὰ
συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχαριστήσεις τοῦ
κυρίου Φαίρλη, ὁμοῦ μετὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς
ἀκρας αὐτοῦ θλίψεως», διότι ἡ κατάστα-
σις τῆς ὑγείας του τὸν ἠνάγκαζε νὰ μέ-
νῃ μόνος καὶ περιορισμένος εἰς τὰ δωμά-
τιά του. Ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐξευρεθῇ ἄλ-
λος τρόπος τις σχέσεως καὶ συνεννοήσεως
τόσον εὐχάριστος εἰς ἀμφοτέρας, καὶ τῇ
ἀληθείᾳ ἄγνωστος τίς ἐκ τῶν δύο ἀπέμενε πε-
ρισσότερον ἠὲ ἠερισθημένος ἐκ τῆς προσο-
χῆς ταύτης περὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ νευρι-
κοῦ συστήματος τοῦ κυρίου Φαίρλη.

Ἐβάθησα πᾶραυτα πρὸ τοῦ γραφείου
μου διὰ νὰ συντάξω τὴν αἰτήθησιν ἐπι-
στολήν, φροντίσας νὰ γράψω αὐτὴν ὅσον
τὸ δυνατόν καθαράν, ἀκριβῆ καὶ περιεκ-
τικὴν. Μίαν σχεδὸν ὥραν μετὰ τὴν ἀπο-
στολήν της μοὶ ἐκομίσθη ἡ ἀπάντησις γε-
γραμμένη διὰ μελάνης ἰσχυροῦ ἐπὶ χαρ-
του χονδροῦ καὶ λειοτάτου καὶ διὰ χαρακ-
τῆρος εὐκρινοῦς καὶ κανονικωτάτου. Ἡ
ἐπιστολή αὕτη ἔγραφε τὰ ἐπόμενα·

«Ὁ κύριος Φαίρλη, τῷ κυρίῳ Χαρ-
τράϊτ, χαίρειν. Ὁ κύριος Φαίρλη ἐξεπλάγη
καὶ ἐταράχθη — ἕνεκα ἰδίως τῆς καταστά-
σεως ἐν ἡ δικτελεῖ ἡ ὑγεία του — διὰ τὴν
γενομένην πρὸς αὐτὸν ἀνησυχίαν παρὰ
τοῦ κυρίου Χαρτράϊτ. Ὁ κύριος Φαίρλη
δὲν ἀνχιμνύεται εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις,
συνεβουλεύθη ὅμως τὸν ἐπιστάτην του,
πεπειραμένον περὶ τὰ τοιαῦτα, οὗτος δὲ
ἐπεβεβαίωσε τὴν γνώμην τοῦ κυρίου Φαίρ-
λη, ὅτι οὐδεμίαν ἀνάγκην (ἐκτός ἴσως τοῦ
θανάτου) θὰ ἐδικαιολογῆ τὴν αἴτησιν τοῦ
κυρίου Χαρτράϊτ περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς αὐ-
τοῦ ἀπὸ τῆς υποχρεώσεώς του. Ἄν ἠδύ-
νατό τι νὰ παραίτη ἢ νὰ μειώσῃ τὰ αἵ-

χνίαν καὶ τοὺς ἐξασκοῦντας αὐτὴν, μόνην
παρηγορίαν καὶ εὐδαμονίαν ἐν τῇ ἀθλιῇ
ζωῇ, ἦν εἶνε καταδεδεικασμένος νὰ διάγῃ
ὁ κύριος Φαίρλη, ἡ διαγωγή τοῦ κυρίου
Χαρτράϊτ θὰ ἴσκει πρὸς τοῦτο. Ἐν τού-
τοις τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο δὲν ἐπῆλθεν ἐν
τῇ ψυχῇ τοῦ κυρίου Φαίρλη γενικῶς ὡς
πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν, ἀλλὰ μόνον μερι-
κῶς ὡς πρὸς τὸν κύριον Χαρτράϊτ.

«Ἐκφράζων οὕτω τὴν γνώμην του (κα-
θόσον ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ αἱ ὁξύταται νευ-
ρικαὶ ἀλλαγῆνες) ὁ κύριος Φαίρλη, δὲν ἔχει
τι νὰ προσθήσῃ ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασιν του
ἐπὶ τῆς ὄλως ἀπροσδοκῆτου καὶ ἐκρύπτου
αἰτήσεως, ἣτις διεβιβάσθη πρὸς αὐτὸν.
Ἐχων ὅμως μεγίστην ἀνάγκην ἀπολύτου
ἡσυχίας σωματικῆς καὶ πνευματικῆς, ὁ
κύριος Φαίρλη, δὲν δύναται ν' ἀνεχθῆ ὅ-
πως ὁ κύριος Χαρτράϊτ παραίτη τὴν ἡσυ-
χίαν ταύτην, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, δια-
μένον ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ ὑπὸ περιστάσεις
δυσκρέτους δι' ἀμφοτέρας. Διὸ ὁ κύριος
Φαίρλη, παραβλέπων τὸ ἀδιαφιλονέκητον
δικαίωμα, ὑπερ εἶχε ν' ἀπορρίψῃ, τὴν αἴ-
τησιν τοῦ κυρίου Χαρτράϊτ, καὶ πρὸς μόν-
ον τὸν λόγον τῆς διατηρήσεως τῆς ἀ-
ναγκίας εἰς αὐτὸν ἡσυχίας καθιστᾶ γνω-
στὸν εἰς τὸν κύριον Χαρτράϊτ, ὅτι εἶνε ἐ-
λεύθερος ν' ἀπέλθῃ.»

Συνέπτυξα ἀταράχως τὴν ἐπιστολήν
ταύτην καὶ τὴν ἔθεσα μεταξύ τῶν ἄλλων
ἐγγράφων μου. Ἐν ἄλλῃ στιγμή θὰ τὴν
ἐξελάμβανον ὡς προσβολὴν καὶ θὰ ἐφερού-
μην ἀλλέως, ἀλλὰ τότε, ἐν μόνον εἶδον ἐν
αὐτῇ, τὴν ἔγγραφον ἀκύρωσιν τοῦ δεσ-
μευόντός με συμβολαίου. Ὅτε κατήλθον
εἰς τὸ ἐστιατόριον δὲν ἐσκεπτόμην πλέον
περὶ αὐτῆς καὶ μολὶς τὴν ἐνεθυμούμην,
ὅτε ἀνήγγειλα εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλ-
κομβ ὅτι ἤμην ἑτοιμος νὰ τὴν συνοδεύσω
μέχρι τοῦ κτήματος.

— Ὁ κύριος Φαίρλη σὰς ἀπήντησεν ὅ-
πως ἐπιθυμεῖτε; καὶ ἠρώτησεν ἐνῶ ἐξηροῦ-
μεθα ἐκ τῆς ἐπαύλειος.

— Μοὶ επέτρεψε ν' ἀναχωρήσω, ἀπῆν-
τησα.

Ἀνύψωσε πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα καὶ διὰ
πρώτην τότε φοράν, ἀφότου ἐγνωρίζομεθα,
ἔλαθεν αὐτὴ τὸν βραχιονά μου, χωρὶς νὰ
τῇ τὸν προσφέρω. Κανείς λόγος δὲν ἠδύ-
νατο νὰ διερμηνεύσῃ μετὰ τὴν ἀβρότητα
τὸν λογισμὸν, ὅτι ἐνόει ὑπὸ παύλους ἄρους
μοὶ ἐδόθη ἡ ἐκ τῶν υποχρεώσεών μου τῶ-
φρσις, καὶ ὅτι μοὶ ἐξέφραζε τὴν συμπά-
θειάν της, ὅχι ὡς πρὸς κτώτερον, ἀλλ'
ὡς πρὸς ἴσον καὶ φίλον.

Καθ' ὁδὸν συνεφωνήσαμεν ὅπως ἡ δε-
σποινὶς Χάλκομβ εἰσέθη μὴδ' αἰεὶ τὴν ἀ-
γροτικὴν οἰκίαν. ἐγὼ δὲ νὰ τὴν περιμένω
ἐκτός, ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν τοιαύτην, ὥστε
ν' ἀκούσω τὴν φωνὴν της προσκαλουμένης.
Ἐκκλονίσαμεν οὕτω τὴν διαγωγὴν μὲς ἐκ
φόβου μήπως, μεθ' ὅσα συνέβησαν τὴν
προτεραιάν ἐν τῷ νεκροταφείῳ, ἡ παρου-
σία μου ἠθέλην ἐξεγείρει τὸν νευρικὸν τρό-
μον τῆς Ἄννης Κάδερικ, καὶ ἐπαυξήσῃ
τὴν δυσπιστίαν, ἦν φυσικῶ τῷ λόγῳ θὰ
τῇ ἐνέπνευσεν αἱ ἐρωτήσεις γυναικός, τὴν

της. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ μοὶ ἀνεκοίω-
σεν, ὅτι προϋτίθετο νὰ ὀμιλήσῃ κατ' ἄρ-
χὰς πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ ἐνοικιαστοῦ,
οὕσα βεβαίως περὶ τῆς προθυμίας αὐτῆς.
Ἐγὼ, ὡς εἶπον, ὄφειλον ν' ἀνεκμείνω εἰς
ἀπόστασίν τινα ἀπὸ τῆς οἰκίας.

Ἐνόμιζον, ὅτι ἤθελον ἀπομείνει μόνος
ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν, ἀλλὰ μετὰ πέντε λεπτά,
πρὸς μεγίστην μου ἐκπληξίν, ἀνεφάνη ἡ
δεσποινὶς Χάλκομβ.

— Ἀρνεῖται ἴσως νὰ σὲς ἴδῃ ἡ Ἄννα
Κάδερικ; τὴν ἠρώτησα ἐκπληκτός.

— Ἡ Ἄννα Κάδερικ ἀνεχώρησεν, ἀ-
πῆντησεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ.

— Ἀνεχώρησεν;

— Ἀνεχώρησε μετὰ τῆς κυρίας Κλέ-
μεντ; ἀμφότεροι ἀπῆλθον ἐντεῦθεν σήμε-
ρον τὸ πρωὶ, τὴν ὑγρὴν ὥραν...

[Ἐτεταὶ συνέχεια]

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου).

Ἐν τούτοις ἡ Δερουζέτη ἔβαινε νή-
συχως διὰ τῆς ἀπεράντου θαλάσσης. Καθ'
ἦν δὲ στιγμὴν ὁ ἥλιος ἐφάνετο ὡς ἐρυ-
θρὸς δίσκος, βυθιζόμενος βραδέως ἐν τοῖς
ὑδασιν, ὁ ἀνὴρ ἀνύψωσε τὴν κεφαλήν καὶ
παρετήρησε διὰ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου.
... Ἀλλὰ βλέπων ἐκυτὸν τοσοῦτον ἀπο-
μεμακρυσμένον ἐν τῇ ἀπειρῶ ἐκτάσει τῆς
θαλάσσης, εἰς μάτην δὲ προσπαθὼν νὰ
διακρίνῃ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἣτις ἐξετείνεται
ἐν ἀπωτάτῳ μόλις ὀρωμένην δίκην μελα-
νῆς γραμμῆς, τὸ σημείον ἀφ' οὗ ἀπέπλευ-
σαν, ἀνέκραξε μεθ' ὕψους τινὸς ἀνησυχίας,
μόλις ἀποκρυπτομένης:

— Λοιπὸν, Γιάννη, ποῦ μὰς πηγαίνεις; ..

— Ἐμπρός...

— Ἐγὼ λέγω νὰ γυρίσωμεν, γιὰτὶ ἀρ-
γότερα ὁ καιρὸς δὲν θὰ μὰς ἀφήσῃ νὰ ἐμ-
βούμεν εἰς τὸν λιμένα.

— Δὲν πειράζει... περνοῦμε τὴν νύ-
κτα εἰς τὸ πέλαγος...

— Τί! ἐτρέλλαθήκες;

Ὁ ἄλιεὺς δὲν ἀπήντησε τὴν στιγμὴν
ἐκείνην ὁ ἀνεμὸς ἐνεδυναμοῦτο, καὶ ἦτο
χρεῖα προσοχῆς... Τὸ πλοῖον ὤρμα ἤδη
ὡς βέλος, ἀγόμενον ὑπὸ τῆς νέας ταύτης
ὠθήσεως.

Ὁ ἀνὴρ, αἰσθανθεὶς τὴν σφοδρότητα
τοῦ ἀνέμου, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν
ὀρίζοντα, δεικνύων δὲ τὸ μέρος ἔνθα ἐ-
πορφυροῦτο λάμπων ὑπὸ τὰς τελευταίας
ἀκτῖνας τῆς δύσεως,

— Καλέ, Γιάννη, αὐτὰ δὲν τὰ εἶδες;
ἠρώτησε.

— Τὰ εἶδα, εἶπεν ἀπλῶς ὁ ἄλιεὺς.

— Ἀλλὰ... θὰ ἔλθῃ τρικυμία!

— Ναί! καὶ θὰ ἔλθῃ σὲ μὲν ὥρα τὸ
πολύ ἀπῆντησεν ὁ ἄλιεὺς μετὰ τῆς με-
γαλειτέρας ἀπαθείας, ἐξετάσας πρῶτον
προσεκτικῶς τὸν ὀρίζοντα.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, Γιάννη, εἶσαι
τρέλλος... τὸ λέγεις ἂν νὰ ἦταν τὸ
μικρότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Νομίζεις
ὅτι ἡ γυναῖκά σου θὰ εἰμπορέσῃ νὰ ὑπο-
φέρει τὸν καιρὸν;

Ὁ Ἰωάννης ἐγέλασε παραδόξως καὶ ἀ-
πεκρίθη:

— Τὸν καιρὸ ποῦ μὲ ἀγα...

Καὶ διακοπεῖς,

— Ὅταν εἶμαστέ νεώτεροι, ἐπανελά-
θε, ἂν ἔβλεπε τὸν κακὸν καιρὸν αὐτὴ πάν-
τα ἤθελε νὰ ταξιδεύῃ! καὶ σὲ κάθε θεοῦ
βροντῇ, ζέρεις, ἐγὼ εἶχα μὲν χαϊδεψέ με
ἀπὸ τὴν γυναῖκά μου.

— Τότενες... ἀλλὰ σήμερον τὸ πρᾶγμα
ἀλλάζει! ἔπειτα καὶ ἐμὲ δὲν μ' ἀρέσει κα-
θόλου αὐτὸ εὐχαριστοῦμαι, δὲν σοὺ λέγω,
νὰ βλέπω τρικυμία, μὰ ἀπὸ τὸ παραθυ-
ράκι τοῦ σπητιοῦ μου μόνον...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸς τὸ μέρος ἔν-
θα ἐξηφανίσθη ὁ ἥλιος, ἡ ἀστραπή ἤρξατο
διασχίζουσα τὸν μαῦρον οὐρανόν.

Ὁ ἀνὴρ ἐπανελάθεν:

— Ἐλα, Γιάννη, δὲν εἶνε τόρα καιρὸς
γιὰ τρέλλαις! γύρισε τὸ πανὶ γλήγορα νὰ
προφθάσωμε...

— Τόρα πεῖξ εἶνε ἀργά!

— Αἴ! ἠρώτησεν ἔντρομος.

— Ὅθ' ἔχομε τὸν ἀγέρα ἀπὸ μπρο-
στά καὶ θὰ χρειασθῇ νὰ τραβήξωμε λυξὴ
τρεις ὥρας τὸ ὀλιγώτερον! ἔπειτα πρὶν
περάσῃ μὲν ὥρα θάρχισουν τὰ νερὰ νὰ κα-
τεβαίνουν...

— Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶνε τέτοιος καιρὸς
πρέπει νὰ περάσωμε τὴν νύκτα στῆ θά-
λασσα; Δὲν ἀκούς, Παυλίνα, τὸν ἄνδρα
σου; γιὰ νὰ μὰς διασκεδάσῃ, ὁ ἀνόητος,
θὰ μὰς κάμῃ νὰ περάσωμε τὴν νύκτα στῆ
θάλασσα.

Ἡ νεαρὴ γυνὴ δὲν ἀπεκρίθη, ἐρέμβαζε,
καθὼς εἶπε...

— Μὰ δὲν συλλογιζέσαι, Γιάννη, τί
κακὸ εἰμπορεῖ νὰ μὰς εὕρῃ σὲ ἴλιον; δὲν
εἶμαστέ ἀκόμη νέοι νὰ παίζουμε μὲ τὴ
ζωή μας; τόρα ἔχομε παιδιὰ... ἔχω γυιὸν...
ἔχεις γυιὸν...

— Ὁ δίκός σου ἔχει τὸ σπῆτί του,
κύριε Δελοτίλ, μὰ ὁ δίκός μου, ἂν πά-
θουμε κανένα κακὸ, θὰ ζήσῃ ἀπὸ τὴν ἐ-
λεημοσύνη τῶν ἀλλοτῶν...

— Ἀκόμα χειρότερα. Ἄφησε τῆς ἀ-
νοησίας καὶ πὲς μου πῶς εἰμπορῶ νὰ σε
βοηθήσω... πρέπει νὰ μπουόμε, ἂν εἰμ-
πορέσωμε, στῆ Χάβρη.

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον πεῖξ...

Ἡ βροντὴ ἤρξατο ἤδη μυκωμένη ὑπο-
κώφως. Ὁ ὀνομασθεὶς Δελοτίλ, τρέ-
μων, ἐκπεπληγμένος, ἐψιθύρισε ἀνη-
σύχως:

— Μὰ τὸν Θεόν, εἶμαστέ χαμένοι!

— Ἴσως! ἀπῆντησεν ὁ Ἰωάννης διὰ
φωνῆς ἀλλοκότου οἰοεὶ δὲ θέλντα νὰ ἐ-
πικυρώσωσι τὴν ἀπαισίαν αὐτοῦ ἀπάντη-
σιν, τὰ κύματα ἐξέπεμψαν μυκηθμούς καὶ
ὁ ἀνεμὸς ὤρυγας. Ἡ πρῶρα τοῦ πλοίου
προσέκρουσεν ἐπὶ βουνῶν ὑδατος καὶ ἀ-
φροῦ...

Ὁ Δελοτίλ ὠχρίασε φρικωδῶς, στρέψας
τὸ βλέμμα κατάπληκτον περὶ ἐκεῖτον. Ἡ
νύξ προύχωρει ταχεῖα τὰ ὑδροβία πτηνὰ
ἐπέτων παρὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος
καὶ ἐξέβαλλον ὀρεῖς κρωγμούς, σπεύδοντα
πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν ἀποκρήμων βράχων φω-
λέας των, ποῖν ἢ καταγίσις ἕκατον...

Τὸ κάττερον, ὠθούμενον ὑπὸ τῶν φικιών
ιστίων του, ἄτινα ὑπερπλωμένα ἀέρος ἐ-
κύρτου τὸν ἴστόν, ἐπλεον ὀρηκτικῶς, ἐν ᾧ
ἔτριζον ἀπαισίως αἱ συνοχαὶ τῶν ἀρμῶν.

Ὁ Ἰωάννης, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ
οἰακός, προσεῖχεν εἰς τὸν ἀνεμὸν, ἔτοιμος
νὰ σύρῃ τὸν ἐπίδρομον, ἄμα τῇ καταγιγίδι.

Ὁ Δελοτίλ, στηριζόμενος ἐπὶ τῶν πλευ-
ρῶν τοῦ πλοίου, ἔντρομος ἐθεώρει τὴν τα-
χεῖαν μεταβολὴν τοῦ καιροῦ, ἡ δὲ Παυλί-
να, ἐξηπλωμένη ἀκόμη ἐπὶ τῆς πρῶρας,
καὶ διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἐναγκαλιζο-
μένη τὴν βᾶσιν τοῦ ἴστου, ἐπὶ δὲ τῆς ἐ-
τέρας ἐπακουμβῶσα τὴν κεφαλήν, μὲ τὸ
στόμα ἠμηνεωγμένον, τοὺς βῶθωνας διε-
σταλμένους καὶ τοὺς ὀφθαλμούς πυρῶδεις,
ἔρροφθ μεθ' ἡδωνῆς τὸν πλήρη ἠλεκτρο-
ισμοῦ ἐκείνον ἀέρα, καὶ ἀνεσείρτα εἰς ἐκά-
στην ἐκρηξίν κεραυνοῦ. Ἡρεμός, ἐπὶ τέ-
λους, ἐν μέσῳ τοῦ φοβεροῦ θεάματος, ἐ-
φάνετο ὡσεὶ προαισθητικῶς εὐχαρίστως

τὸν μεγαλοπρεπῆ θόρυβον, ὅστις μετ' ὀλί-
γων θὰ συνετάρασσε τὴν φύσιν.
— Τί τρέλλα, νὰ ἔβοῦμε μὲ τέτοιον
καιρὸ, ἐπανελάθε ὁ Δελοτίλ.

Ἡ Παυλίνα τὸν ἤκουσε καὶ στρέψασα
ὀλίγων τὴν κεφαλήν:

— Διὰ τὸν καιρὸν αὐτὸν ἤθελα νὰ
ἔβοῦμε, εἶπε, θὰ ἴδῃς τί ὠραία ποῦ εἶνε ἡ
τρικυμία.

Ἡ βροντὴ ἀντήχησε μυκωμένη, ὁ κε-
ραυνὸς ἔλαμψε διασχίζων τὰ νέφη...
ἐπῆλθε δὲ στιγμιαία σιγή, μεθ' ἣν ὁ ἀ-
νεμὸς ἔπνευσε συρίζων διὰ τῶν ἰστῶν. Τὸ
κάττερον ἔκλινεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὰ
ἰστία του ἐδρέχοντο καὶ τὸ κύμα εἰσεπή-
δησεν ἐντός.

Ὁ Ἰωάννης ἔστρεψε τὸ πηδάλιον, καὶ
τὸ πλοῖον στραφέν ὀρηκτικῶς ἐφάνη ἐπὶ
στιγμὴν ἰπτάμενον, χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τὸ
ῥῶν.

Ὁ ἄλιεὺς ἐγέλασε παραδόξως.

— Τέλος πάντων! εἶπε, νὰ ποῦ μὰς
ἦλθε καὶ ὁ καλὸς καιρὸς.

Ὁ Δελοτίλ τὸν ἤκουσε, καὶ παρατηρή-
σας αὐτὸν ἐγένετο πελιδνός.

Ὁ Ἰωάννης Μερού, τηρῶν μεγαλοπρεπῆ
ἠρεμῶν μέσῳ τῶν ἐξηγριωμένων στοι-
χείων, ὄρθιος, εὐθύς, ἀγέρωχος, εἶχε τὸ
βλέμμα προσηλωμένον πρὸς ἀόρατὸν τι
σημεῖον. Προύχωρει πάντοτε ἐμπρός, θὰ
ἔλεγε δὲ τις, ὅτι ἡ βοή τῶν ἀνέμων, οἱ
ὑπόκωφοι στεναγμοὶ τῆς καταγιγίδος, καὶ
ὁ τριγμὸς τοῦ πλοιαρίου, ἀπετέλουσαν θελ-
κτικὴν ἁρμονίαν...

Ἄλλ' ὁ Μάξιμος Δελοτίλ τὴν στιγμὴν
ταύτην δὲν ἦτο διόλου ἡσυχός. Εἶχε ἐξ-
έλθει διὰ νὰ κάμῃ δύο ἢ τριῶν ὥρῶν θα-
λάσσιον περίπατον καὶ νὰ ἴδῃ μετ' ἐκείνης,
ἣτις τὸ ἀπῆτησε, τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου—
καὶ ἰδοῦ, αἶφνης ἡ διασκεδάσις των ἐλάμ-
βανε τροπὴν, ἣτις τὸν ἐτρόμαζεν.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἦτο δειλός, ἀλλ' ἤθελε
τὸν κίνδυνον γνωστὸν καὶ συμφωνὸν πρὸς
τὰς ἐξεις του· διότι δὲν ἦτο ναυτικός,
ἀλλὰ δικαστικὸς ὑπάλληλος· ἀπλῶς δὲ
καὶ μόνον γίλιος τοῦ καλοῦ ἀλιεῦς καὶ
τῆς ὠραίας συζύγου. Τί τὰ θέλετε! ἡ θά-
λασσα καὶ ἡ τοικυμία τὸν κατεφύγιον...

Ἐδῶ ἔδει νὰ ὑποτάσσεται, ἐν ᾧ ἐκεῖνος προὔτιμα νὰγωνίζηται...

Ἐβριπτε περὶ ἑκυτόν περίτρομα βλέμμα, ὅτε δ' εἰς μάτην ἐζήτησε πρηγοριάν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰωάννου Μερύ, τῷ ἐφάνη ἡ ἔκφρασις του οὐχὶ ἡ συνήθης. Φεῖ! μήπως ὁ κίνδυνος ἦτο ἀναπόφευκτος καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ το εἴπῃ;

Ἡ ὥραία Παυλίνα ἐφαίνεται ὡς μὴ οὕσα μετ' αὐτῶν... προσεῖχε καθ' ὄλοκληρίαν εἰς τὸν κενὸν. Ὁ ἠλεκτρισμός, ἐξ οὗ ὁ ἀνὴρ ἦτο πλήρης, παρῶζυε τὴν νευρικήν της φύσιν. Εἰς ἐκάστην ἑκρηξίν βροντῆς, τὸ σῶμά της ἐταράσσεται, ἐφρικία καὶ ἠσθάνετο παλμούς. Τὰ βλέφαρά της ἐκλείοντο πρὸς στιγμὴν, καὶ παρευθὺς ἀνυψοῦντο ἀναπαλλόμενα...

Ἡ νύξ ἐπέβριπτεν ἐν τούτοις τὸν μέλαινα αὐτῆς πέπλον. Ἀφ' ὅπου εὕρισκοντο τοῖς ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνωσι τὰς περὶ ἀποκρήμνους ἀκτᾶς.

Ὁ Μάξιμος Δελοτίλ, πρᾶκτρῶν πέριξ, διέκρινε τὸν φάρον τῆς *Οὐγγεβίλης*, ἤδη ἀνημμένον. Ἐλαμπε μακρόθεν, ὡς ἐρυθρὸς ἀστερισκὸς μόλις ὄρατός.

— Γιάννη, ὁ καιρὸς γίνεται πολὺ ἐπικίνδυνος, βλέπεις. Ἐλα νὰ σε βοηθῆσω, ἴσως εἰμπορέσομε τούλάχιστον νὰ γυρίσομε... με λωζοδρομία, σὲ δύο λεπτὰ θὰ εἵμαστε στὴ Χάβρη...

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἀπεκρίθη ὄρθιος, κρατῶν τὸν οἶακα, δειμένεν ἀπαθῆς, θαυμαστὸς ἐν τῇ τρικουμιά.

Ὁ Μάξιμος προχωρήσας μέχρι τῆς πρῶρας τοῦ πλοίου, ἤγγισε τὴν Παυλίαν. Ἐκεῖνη ἀνετινάχθη, ὡσεὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν Βολταϊκῆς στήλης, καὶ ἔστρεψε βιαίως τὴν κεφαλὴν.

— Παυλίνα, ἰδὲς τὸν Ἰωάννην, εἶνε μεθυσμένος ἀπὸ τίνι... δὲν ἀκούει τίποτα... πού μᾶς πηγαίνει;

— Ἐγὼ ἤθελα περίπατο, καὶ μᾶς πηγαίνει εἰς τὸν περίπατο.

— Καὶ δὲν βλέπεις λοιπὸν τίποτε; γιὰ δὲς τριγύρω σου.

— Φοβεῖσαι νὰ περάσῃς τὴν νύχτα στὴ θάλασσα, κύριε Μάξιμε; εἶπεν ἡ περικαλλῆς γυνὴ μειδιῶσα θαυμασίως.

— Φοβοῦμαι ὅταν κάμνομε τρέλλαις, ὡσὶν αὐτῆν. Ἐλα, Παυλίνα, πὲς ὡσφύον τὸν βλάκα νὰ γυρίσομε καὶ νὰ ἐμβούμε ὡσφ ἔχομε καιρὸ σὲ κανένα λιμένα, γιὰτὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα θὰ ἦνε ἀδύνατον, καὶ πειρὸς ζέρει τί καιρὸ θάχομε.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἀνεκάθισε καὶ κρατούμενη διὰ τοῦ βραχιόνος ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ παρετήρησε πρὸς δυσμάς ἐφάνη οὕσα πεπειραμένη κάπως περὶ τὰ ναυτικά, διότι ἀμέσως ἐστράφη πρὸς τὸν σύζυγόν της ἀνακραζούσα:

— Γιάννη! δὲν βλέπεις λοιπὸν ἐκεῖ κάτω; γρήγορα γιὰτὶ δὲν ἔχομε καιρὸ.
Ὁ Ἰωάννης με βλέμμα ἀτενὲς πάντοτε, δὲν ἀπεκρίθη.

— Γιάννη! ἐτρέλλᾶθηκες, γρήγορα! γρήγορα!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της ἔμενε ἀνικητός, ἡ Παυλίνα ἀνεπήδησε, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Δελοτίλ:

— Ἐλα νὰ με βοηθήσῃς, κύριε Μάξιμε, θὰ κυβερνήσομε ἐμεῖς... ὁ μεθυσμένος δὲν βλέπει περὶ καθαρὰ γρήγορα, περᾶσε τὸ τινδι.

Καὶ κλονούμενοι ἀνὰ πᾶν βῆμα, ὡς ἐκ τῶν κινήσεων τοῦ πλοίου, διηυθύνθησαν πρὸς τὸν ἀλιεῖ, στηριζόμενοι τῆδε κἀκεῖσε. Ἰνα μὴ καταπέσωσι. Μόλις ἔφθασαν πρὸ τοῦ Ἰωάννου, ἡ γυνὴ τῷ εἶπε περιφρονητικῶς:

— Ἐμπρός, μεθυσμένο, πλάγιζε ἐκεῖ... θὰ ὀδηγήσομε ἐμεῖς.

Ὁ Ἰωάννης ἐξεμάνη παρευθὺς, ἤρπασε τὸ ἐγχειρίδιον, ὅπερ ἐκρέματο ἐντὸς τοῦ κολεοῦ ἀπὸ τῆς ζώνης του, καὶ ἀνυψῶν αὐτό:

— Φύγετε ἀπ' ἐδῶ καὶ οἱ δύο... προσέξτε καλά... γιὰτὶ σὰς ξεκοιλιάζω... εἵμαστε στὴ θάλασσα... τὸ πλοῖον εἶνε ἰδικόν μου... ἐγὼ εἶμαι κύριος ἐδῶ!

Ἐντρομοὶ ἐκεῖνο ὑπήκουσαν.
— Θὰ ἐτρέλλᾶθῃ, εἶπε στενάχζας ὁ Δελοτίλ.

— Τί ἔπαθες λοιπὸν, Γιάννη; εἶπε με γλυκεῖαν φωνὴν ἡ Παυλίνα; δὲν βλέπεις, κακόμοιρε τόνκαρό; δὲν ζέρεις πῶς εἰμπορεῖ νὰ μᾶς φέρῃς δυστυχίαν;

Εἶτα δὲ καταφεύγουσα εἰς τὸ ἔσχατον μέσον, δι' οὗ ἠδύνατο ἴσως νὰ πείσῃ ἐκεῖνον, ὃν πρὸ μικροῦ ἀπεκάλεσε μέθυσορ, ἐπανέλαβεν:

— Γιάννη! σκέψου ὅτι δὲν εἵμαστε μόνου... ἔχομε καὶ τὸ παιδί μᾶς πού μᾶς περιμένει... πειρὸς ζέρει... αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ μικρὸς μᾶς Διονύσιος εἰμπορεῖ νὰ κλαίῃ...

Ὁ Ἰωάννης ἀνεκάγχασε σατανικῶς, προσβλέπων δ' αὐτὴν κατὰ πρόσωπον:

— Ναι ἔχομε ἕνα παιδί... καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ σὰς φέρω τόρα ἐδῶ, εἶπε.

— Τί λέει; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Μὰ πού μᾶς πηγαίνεις;

— Σὰς πηγαίνω εἰς τὸ θάνατον! ἀπήνησεν.

Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ παρετήρησαν ἀλλήλους, ὡσεὶ ἐρωτώμενοι τί ἔπρεπε νὰ πράξωσι. Βεβαίως κατὰχρησις τίνι, τοῦ προσφιλοῦς τῷ νύτῃ ποτοῦ, ἐπέφερε τὴν αἰφνιδίαν προσβολὴν τῆς παραδόξου καὶ φροβερᾶς ταῦτης τρέλλας. Συνεβουλεύοντο διὰ τῶν βλέμματων περὶ τοῦ πρακτέου, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἰδὼν τὰ βλέμματά των, εἶπε:

— Σὲ ἴλιγο θὰ ἔλθῃ ἡ τρικουμιά; μόλις δέκα λεπτὰ ἔχομε καιρὸ γιὰ νὰ με ἀκούσετε; κύριε Μάξιμε Δελοτίλ, ἀπατᾶσαι δὲν εἶμαι μεθυσμένος. Εἰμπορεῖ νὰ ἤμμι τρελλός; ἀλλὰ τρελλὸς ἀπὸ ἴτροπῆ καὶ ἀπὸ λύπη. Θάκούσετε ὅτι ἔχω νὰ σὰς πρῶτα καὶ μὴ σὰς ἔλθῃ στὸ νοῦ νὰ προχωρήσετε... βλέπετε ἐδῶ... ἔχω τὸ μαχαίρι μου καὶ τὸ μπαλιτὰ μου... καὶ μὴ τὸν Αἰ-Γιάννη, τὸν προστάτη μου, θάνοιζω σὲ διὰ τὸ κεφάλι τοῦ πρώτου πού θὰ κινηθῇ...

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἀπεδείκνυεν ὅτι δὲν ἡστέιζετο, καὶ βεβαίως εἰς πρώτην ἀπόπειραν ἀντιστάσεως, ἦτο πρόθυμος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν του. Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ παρετήρησαν ἀλλήλους ἔτι

ἀπὸ καὶ ἐταπεινώσαν τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Μάξιμος ὑπεχώρησε μέχρι τῆς πρῶρας τοῦ κατέρου, ἐν ᾧ ἡ Παυλίνα ἴστατο ἀπολελιθωμένη εἰς τὴν θέσιν της.

Ὁ ναύτης ἤρξατο λαλῶν.

— Παυλίνα τοῦ Ἀγίου Γικνεῦ κλειοῦνε ὅκτῳ χρόνιᾳ ἀπὸ τὸ καιρὸ πού σὲ πῆρα; ἐνθυμῆσαι, κύριε Δελοτίλ, ὅκτῳ ἡμέραις ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο σου, ἔκαμα καὶ ἐγὼ τὸν ἰδικόν μου... Αὐτὸ τὸ γάμο εἰς ἐσὲ τὸν ὀφείλω; σὺ, πού κάνεις συχνὰ πυκνὰ θαύματα, μ' ἔκαμες νὰ πάρω τὴν εὐμαρφέτερη κόρη τοῦ τόπου, σὺ μοῦ ἐδωκες χρήματα καὶ ἔκαμα τὴν *Δερουχέτι*. σὺ μὲ ἐβοήθησες ν' ἀρχίσω τῆς δουλειᾶς μου, σὺ ὄλα; καὶ δὲν σοῦ ἐπλήρωσα ἀκόμη τὸ χρῆός μου, κύριε Μάξιμε, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις πού σ' ἐλάτρευα; σὰ Θεό; ἂν ποῦ ἔλεγες ποτέ: « Γιάννη, θέλω νὰ πεθάνῃς » καὶ εἴθευρα ὅτι αὐτὸ θὰ σὲ βοηθούσε, τὸν υἱ... τὸ μικρὸ μου θὰ σὲ ἐσούστεινα καὶ θὰ πέθαινα... Ἀλλὰ πῶς γυρίζουν οἱ καιροί!..

Ὁ Μάξιμος καὶ ἡ Παυλίνα τὸν ἤκουον ἀνταλάσσοντες πεφοβισμένα βλέμματα μετὰ στιγμιαίαν σιγὴν ὁ ναύτης, σπογγισσας τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξηκολούθησε:

— Δὲν εἰμπορεῖ κάνεις νὰ γνήσῃ τόσῳ πολὺ γυναῖκα, ὡσφ ἐγὼ ἀγάπησα τὴν Παυλίνα, τὴν γυναῖκά μου, τὴν μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου. Ναι; μὰ πόσο ἤμουν δυστυχισμένος, ὅταν ἔφυγες καὶ σὺ, Μάξιμε, ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο σου; ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ σε κακολογῇ. Ἐβριξα; στὴ θάλασσα δυο-τρεις ἀπὸ κείνους πού ἔλεγαν πῶς ἐσὺ τάχα ἐστάθης ἢ αἰτία πού πέθανε ἡ γυναῖκά σου, πῶς ζῆς με παλλακίδες στὸ Παρίσι καὶ τρῶς τὴν περιουσία σου, καὶ ὅτι ἀφίνεις γέροντες γονεῖς καὶ μικρὸ παιδί χωρὶς ψωμί... Τὸς ἔλεγα πάντοτε: « λέτε ψέματα! » καὶ τὸ ὑποστήριξα με γροθιας εἰς τὸ πρόσωπο... Ὄταν, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ἐγύρισες ὀπίσω, ἐγὼ πρῶτος ἦλθα στὸ σπῆτί σου καὶ σοῦ εἶπα: « Κύριε Δελοτίλ, λέγουν πῶς τὰ Παρίσι καὶ ἐκόστισαν πάρα πολὺ; ἀλλὰ δὲν πειράζει, ὁ Γιάννης σου εἶνε ἐδῶ; ἐκεῖνο πού τοὺς ἐυεργέτησες δὲν εἶνε ἀχαρίστοι ». Τί! δὲν λέγω ἀληθεῖα; Ἐκλαψες, με ἀγκαλίτσες καὶ εἶπες: « Εἶσαι πολὺ καλός, Γιάννη! » καὶ τὸ σπῆτί μου, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ἦτο ἀνοιχτὸ γιὰ σέ, ὡς νὰ ἦσουν ἀδελφός μου. Πολλοὶ ἐγελοῦσαν με τὴν ἐλευθερία πού σοῦ ἔδινα, ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα πεποιθῆσαι εἰς τὴν τιμιότητά σου καὶ τοὺς περιφρονούσα. Καὶ ὁ ἀλιεὺς μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐξηκολούθησε.

[Ἐπειτα συνέχισα].

K.

Η ΟΩΕΙΔΗΣ ΕΙΚΩΝ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἐγγάρου Πόε, μετὰφρ. Π. Πανᾶ.]

Ἡμῖν ἐπικινδύνως πληγωμένους. Ὁ ὑπὸ πρητῆς μου εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ φρούριον, ὡπως μὴ με ἀφήσῃ νὰ διέλθω τὴν νύκτα εἰς τὸ ὑπικύθηρον. Τὸ

φρούριον τοῦτο ἦτο μίᾳ τῶν οἰκοδομῶν, ἀνεξήγητον μίγμα μεγαλείου καὶ μελαγχολίας, αἰτῖνες ἐπὶ μακρὸν ἐπεδείκνυον τὰ ὑπερήφανα τείχη των ἐπὶ τῶν Ἀπεννινίων βράχων, ἔστω καὶ ὅτι ἐπενόει ταύτας ἢ φαντασία τῆς κυρίας Ράδωλιφ. Κατὰ δὲ τὰ φαινόμενα εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ προσηρινῶς, καὶ οὐχὶ πρὸ πολλοῦ.

Εἰσήλθομεν εἰς ἓνα τῶν μικροτέρων κοιτῶν, τῶν οὐχὶ τόσο πολυτελεῶς ὡς οἱ ἄλλοι ἐπιπλωμένων, κείμενον ἓν τινὶ πύργῳ, ἀπεχωρισμένῳ τοῦ ὄλου οἰκήματος. Ἡ διασκευὴ ἦτο πλουσιωτάτη, ἀκομφοῦς καὶ καταρρέουσα. Τοὺς τοίχους ἐκάλυπτεν ἐπίλοιποι, ἐφ' οὗ ἐκρέμαντο παμπληθῆ οἰκογενειακὰ τρόπικα, καὶ πλείεστι ὅσαι νεώτεραι εἰκόνας, ἐν πύλου τελεστάτοις πλκισίοις κεχρυσωμένοις καὶ κεκοσμημένοις δι' ἀραβουργημάτων.

Ἡσθάνθη ἀμέσως μέγιστον ἐνδιαφέρον, ἴσως ἐνεκὰ τῆς ἀρχομένης παραφροσύνης, διὰ τὰς εἰκόνας ἐκείνας, αἰτῖνες ἐπλήρουν οὐ μόνον τοὺς περιπέτους τοίχους τῶν κοιτῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς διχδρομοὺς αὐτοῦ, ἀποτελοῦντες ἀληθῆς δίκτυον, ὅπερ, ὡς ἐκ τῆς ἀλλοκότου ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ φρουρίου, ἠναγκάσθημεν νὰ διέλθωμεν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος. Διέταξεν τὸν Πέτρον νὰ κλείσῃ τὰ παχέα παραθυρόφυλλα τοῦ κοιτῶνος — διότι ἡ νύξ εἶχεν ἀρχίσει πλέον — νὰ ἀνάψῃ τὸ παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν μου μέγα κηροπήγιον, εἶδος ἐκτόγχειρος, καὶ νὰ ἀνυψώσῃ ὅσῳ ἦτο δυνατὸν τὰ ἐκ μύρου βελουδοῦ καὶ χρυσωτὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης. Ταῦτα πάντα δ' ἐπεθύμουν, ὅπως, ἂν μὴ ἡδυνάμην νὰ κοιμηθῶ, παρηγοροῦμαι τούλαχιστον βλέπων ἐκ περιτροπῆς τὰς εἰκόνας καὶ ἀναγινώσκων μικρὸν τι βιβλίον, ὅπερ εἶχον εὑρεῖ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, καὶ περιέχον ἀκριβῶς περιγραφὴν τῶν εἰκόνων ἐκεινῶν καὶ τὰς ἀξίας των.

Ἀνέγνων πολὺ, παραπολὺ μάλιστα. Παρατήρησα πάσας τὰς εἰκόνας, μετὰ θερησκευτικῆς σχεδὸν εὐλαθείας, αἱ δὲ ὠραι διήρχοντο οὕτω ταχέϊ καὶ εὐχαριστοὶ, ὅτε ἤκουσα αἴφνης τὸ ὄρολόγιον τοῦ πύργου σημάζον τὴν ἐπίσημον τοῦ μεσονυκτίου ὥραν. Ἡ θέσις τοῦ κηροπήγιου δὲν μὲ νύχταριστε, ὅθεν ἐκτεινάς τὴν χεῖρα μετὰ τινος δυσκολίας, ὅπως μὴ ἐνοχλήσω τὸν κεκοπιακότεν ὑπρέτην μου, κοιμώμενον βαθέως, ὠθησα αὐτό, ἄχρις οὗ τὸ φῶς ἐπιπτε πλήρες ἐπὶ τοῦ βιβλίου.

Τοῦτο παρήγαγεν ὅλως ἀπροσδόκητον ἀποτέλεσμα. Τὸ φῶς τῶν κηρίων ἐπέσει ἐπὶ νυμφίας, ἦν μίᾳ τῶν στηλῶν τῆς κλίνης ἐσκήλασε πληρέστατα πρὶν αἴφνης δὲ εἶδον κατακλυζομένην ὑπὸ τοῦ φωτός εἰκόνα, ἦν δὲν εἶχον παρατηρήσει προηγούμενος. Ἡ εἰκὼν αὕτη πρῶστα νεανίδα ἢ μάλλον γυναικα ἐν τῇ πλήρει ἀναπτύξει αὐτῆς.

Μόλις εἶδον τὴν εἰκόνα ἐκείνην καὶ ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς. Διατί δ' ἐπραξεν τοῦτο, οὐδ' αὐτὸς ἐγὼ ἐνόησα κατὰ πρῶτον. Ἀλλὰ βαθμηδὸν ἀνέλυσεν τὸν λόγον, ὅστις μὲ ὑπεχρέωσε νὰ καταφύγω εἰς τὸ μέσον τοῦτο. Ἦτο κίνησις ἀκού-

σια, ἦν ἐξετέλεσα ὅπως κερδήσω καιρὸν, ὅπως σκεφθῶ, ὅπως βεβαιωθῶ ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν μὲ ἠπάτησαν, ὅπως κἀθησυχάσω, οὕτως εἰπεῖν, καὶ παρασκευάσω τὸ πνεῦμά μου εἰς ἤρεμότερον καὶ ἀσφαλεστέρον παρατήρησιν. Μετὰ τινος στιγμῆς, ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς, παρατήρησα αὖθις τὴν εἰκόνα ἐκείνην ἀτενῶς.

Καὶ ἂν ἤθελον ἔτι, δὲν ἡδυνάμην πλέον ν' ἀμφισβάζω ὅτι διέκοινα τὰ ἀντικείμενα λίαν κλιβαρῶς. Τὸ πρῶτον βλέμμα, ὅπερ ἔριψα ἐπὶ τῆς εἰκόνας ἐκείνης, ἤρκεσεν ὅπως διασκεδάσῃ τὸ θάμβος, ὑφ' οὗ εἶχον καταληφθῆ, καὶ μὲ ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν.

Ἡ εἰκὼν, ὡς εἶπον ἤδη, πρῶστα νεανίδα. Ἦτο δὲ ἀπλῆ κεφαλή, διότι ὁ λαιμὸς καὶ τὰ νῶτα μόλις διεφάνοντο. Ἀνῆκε δὲ εἰς τὰς συνήθεις καλουμένης *γαλκογραφμειδεῖς* ὁμοιάζει λίαν κατὰ τὴν τέχνην πρὸς τὰς καλλίστας προσωπογραφίας τοῦ Σενλύ. Ὁ βραχίον, ὁ κύλπος, καὶ αὐταὶ αἱ ἀκραὶ τῶν βοστρύχων, ἀνεμίγνοντο, φεύγοντα πᾶσαν παρατήρησιν, μετὰ τῆς ἀορίστου σκιάς, ἐφ' ἧς ἐζωγραφεῖτο τὸ σύνολον. Τὸ πλκισιον ἦτο ὡσεὶ δῆς, λίαν πολυτελές καὶ κεκοσμημένον δι' ἀραβουργημάτων. Ὡς ἔργον τέχνης, ἡ εἰκὼν ἐκείνη ἦτο ἀριστούργημα.

Καὶ ὁμως οὔτε ἡ ἐντελής ἐκτέλεσις τοῦ καλλιτέχνου, οὔτε ἡ ἀθάνατος κληρονομή τῆς φυσιογνωμίας ἦσαν τὰ τόσα αἰφνιδίως καὶ τόσο σφοδρῶς προσβαλόντα με. Δὲν δύνامي δὲ νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ φαντασία μου ἠμυπηώττουσα ἔτι, εἶχεν ἐκλάβει τὴν κεφαλὴν ἐκείνην ὡς ζῶσαν.

Τότε ἐσκέφθην, βεβαίως, ὅτι αἱ λεπτομέρειαι τοῦ σχεδίου, ἡ μέθοδος τῆς ἐκτέλεσεως καὶ ἡ θεὰ τῆς εἰκόνας δὲν θὰ ἐβράδυνον νὰ διασκεδάσωσιν τὴν τοιαύτην ἀλλοφροσύνην καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυναν ν' ἀπαλλαγῶ πάσης φρεναπάτης. Ἐνῷ δὲ ἐσκεπτόμην ταῦτα, ἔμεινεν ἀνακαθίμενος πλέον τῆς ὥρας ἴσως, ἀτενίζων τὴν εἰκόνα.

Βαθμηδὸν ὁμως νομίσας ὅτι ἀνεκάλυψα τὸ ἀληθῆς μυστήριον τοῦ ἐπ' ἐμοῦ ἀποτελέσματός της, ἐξηπλώθην αὖθις ἐπὶ τῆς κλίνης. Εἶχον μαντεύσει ὅτι τὸ γόητρον τῆς εἰκόνας ἐκείνης ἦτο ἐντύπωσις της ἐξ αὐτῆς τῆς ζωῆς ἀπορρέουσα, τοῦτο δὲ κατ' ἀρχὰς μὲ ἔκαμην ν' ἀνασκιρτήσω, εἶτα μὲ ἐτήραξε, μὲ ὑπεδούλωσε, μὲ κατέβαλε.

Καταληφθεὶς ὑπὸ βαθέως μυστηριώδους τρόμου, ἔθηκα τὸ κηροπήγιον εἰς τὴν πρῶτην αὐτοῦ θέσιν καὶ ἀπαλλαγείας οὕτω τῆς θεᾶς ἐκείνου, ὅπερ τόσο σφοδρῶς μὲ ἐτάραττεν, ἔσπευσα μετ' ἀγωνίας νὰ λάβω τὸ βιβλίον, ὅπερ περιεῖχε τὴν ἱστορίαν τῶν εἰκόνων. Τρέμων ἠνέψα τὴν ἀφορώσαν εἰς τὴν ὡσεὶ δῆ εἰκόνα σελίδα, καὶ ἀνέγνω τὴν ἐπομένην παράδοξον ἱστορίαν:

« Ἦτο νεανὶς ἀπροκαμίλλου κελλονῆς, ἔρασμα ἴσον καὶ φαιδρά. Κατηραμένη δὲ ἔστω ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν εἶδε τὸν ζωγράφον! Ἡράσθη αὐτοῦ καὶ ἐγένετο ἐπὶ τέλους συζυγὸς του.

« Οὗτος ἦτο περιπαθῆς, φιλόπονος, αὐστηρὸς τοὺς τρόπους. Εἶχε δὲ μνηστευθῆ τὴν τέχνην. Ἐκείνη νύξ, ἔρασμα, φαιδρά, ὅλη φῶς καὶ μειδίαμα, τρελλή, ὡς μικρὰ αἶγχαρος. Ἠράτο παροφόρος παντὸς πράγματος πλην τῆς τέχνης. ἂν ἐμίσει ὡς ἀντιζήλον της. Οὐδὲν ἐφοβείτο ἢ τὸν ὀκρίβαντα καὶ τοὺς χρωστήρας, αἰτῖνες ἀπεστέρουσαν αὐτὴν τῆς θεᾶς τοῦ λατρουμένου ἔραστοῦ της. «ὦ! ὑπερῆξε δι' αὐτὴν κερωνός, ὅτε ἤκουσε τὸν ζωγράφον εἰπόντα αὐτῇ, ὅτι ἐπόθει νὰ τὴν ζωγραφίσῃ ὁ ἴδιος! Ἀλλ' ἦτο εὔπειθῆς, καὶ ἐκάθησε μειδιώσα ἐπὶ μακρῆς ἐβδομάδας εἰς τὴν ὑψηλότεραν καὶ σκοτεινοτέραν αἰθουσαν τοῦ πύργου, ὅπου τὸ φῶς ἐπιπτεν ἀπὸ τινος τῆς στέγης φεγγίτου, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μόνου πανίου. Ὁ ζωγράφος εἶχε ἀφοσιωθῆ εἰς τὸ ἔργον ἐκεῖνο, ὅπερ προώδευεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν. Ἦτο ἀνθρώπος ἀλλόκοτος καὶ ὄνειροπόλος, ὥστε δὲν ἠθελε νὰ βλέπῃ ὅτι τὸ τόσο πενθίμως πίπτον ἐπὶ τοῦ μονήρους ἐκείνου πύργου φῶς, ἐξήρανε τὰς πηγὰς τῆς υγείας καὶ τῆς ζωτικότητος τοῦ πνεύματος τῆς ἐρωμένης του, ἦν πάντες ἐβλεπον φθίνουσιν, πλην αὐτοῦ. Ἀλλ' αὕτη ἐμειδία πάντοτε καὶ οὐδέποτε παρεπανεῖτο, διότι ἐβλεπον ὅτι ὁ ζωγράφος, ὅστις ἀπῆλθεν ἤδη μεγίστης φήμης, ἠρέσκετο ὑπερμέτρως εἰς τὸ ἔργον του καὶ εἰργάζετο νύκτα τε καὶ ἡμέραν ὅπως ζωγραφίσῃ ἐκείνην, ἣτις τόσο θερμῶς τὸν ἠγάπα, καὶ τοὶ ὁσημέραι ἀσθενεστερὰς καθισταμένη. Καὶ πράγματι, ὅσοι ἐβλεπον τὴν εἰκόνα ἀνωμολόγουν τὴν θαυμασίαν αὐτῆς ὁμοίότητα καὶ ἔφερον αὐτὴν ὡς ἀπόδειξιν, οὐ μόνον τῆς ἰκανότητος τοῦ ζωγράφου, ἀλλὰ καὶ τοῦ θερμοῦ ἔρωτος, ὃν ἔτρεφε πρὸς ἐκείνην, ἦν ἀπεικονίζεν ἐπὶ τοῦ πανίου τόσο θαυμασίως. Ἀλλὰ μετὰ τινος χρόνον, καὶ τοῦ ἔργου ὄντος ἐν τῷ τελειοῦσθαί, εἰς οὐδένα πλέον ἐπετρέπετο ἢ ἐν τῷ πύργῳ εἴσοδος, διότι ὁ ζωγράφος ἐν τῷ βίωσθαι τῆς εἰς τὸ ἔργον του ἀφοσίωσεως εἶχε καταστή σχεδὸν παράφρων, οὐδὲ στιγμὴν ἀποσπῶν τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τῆς εἰκόνας τῆς ἐρωμένης του. Δὲν ἠθελε δὲ νὰ ἰδῆ ὅτι τὰ χρωματὰ, αἰτῖνα ἀπετύπου ἐπὶ τοῦ πανίου, ἀφηροῦντο ἀπὸ τῶν παρειῶν ἐκείνης, ἣτις ἐκάθητο ἀπέναντί του. Οὕτω παρήλθον πολλὰ ἔβδομάδες καὶ δὲν ἀπελείπετο πλέον ἢ τελευταία τις διόρθωσις τῶν χειλέων καὶ ἡ τελευταία γραμμὴ τῶν ὀφθαλμῶν, ὅτε τὸ πνεῦμα τῆς νεανίδος ἀνεζωογονήθη μικρὸν, ὡς φῶς κηρίου, ἀναπέμπον τὴν ὑστάτην αὐτοῦ ἀναλαμπήν. Ἡ διόρθωσις ἐγένετο καὶ ἡ γραμμὴ ἐσῴθη, καὶ ὁ ζωγράφος ἔμεινεν ἐν ἐκστάσει θεωρῶν τὸ ἔργον του. — τὴν εἰκόνα, ἦν αὐτὸς εἶχε ζωγραφίσῃ, — ἀλλ' αἴφνης ἤρξατο νὰ τρέμῃ, ἐγένετο κάτωχρος καὶ ὡσπερ καταληφθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίου φόβου ἀνεκράξει:

« Πράγματι, εἶνε αὕτη ἡ ζωὴ! — Ἐστράφη δ' ἀποτόμως ὅπως ἴδῃ τὴν ἐρωμένην του, ἀλλ' αὕτη ἦτο νεκρά! »